

မ ဟ ဘ စ ဘ ဝ ဝ

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၃၊ ၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်

ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကျော်မင်းမောင် (၀၉၅၄၀၃၂၈၇)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းပိုင်ပိုင်(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၃၆၆

စာစစ်

ကျော်ကျော်လွင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (Perfect Binding) ၀၉၅၁၈၀၄၈၁

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၄၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၄၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၄၀၀ ကျပ်

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ဟောရက်(စ်)ဂဏ့် ၊ လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၂၈၀ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၂) ဟောရက်(စ်)ဂဏ့်

ဖောရက်(စ်)ဂမ်

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

Forrest Gump

by Winston Groom

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၃၆.၂)

မိတ်ဆက်

အမေရိကန် စာရေးဆရာ ဝင်စတန်ဂျမ်း၏ အမည်ရင်းမှာ ဝင်စတန် ဖရန်စစ်ဂျမ်းဂျူနီယာ ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ် မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ဝါရှင်တန်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း အယ်လာဘားမားပြည်နယ် မိုလ်ဘိုင်းမြို့မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်လာရန် ရည်မှန်းခဲ့သော်လည်း ကောလိပ်တွင် စာတည်းဖြစ်လာသောအခါ စာရေးဆရာ လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၆၅ မှ ၁၉၆၉ ခုနှစ်အထိ စစ်တပ်ထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲသို့ စေလွှတ်ခံခဲ့ရသည်။ ဗီယက်နမ်မှ ပြန်လာသောအခါ ဝါရှင်တန်စတားသတင်းစာတွင် သတင်းထောက် ဝင်လုပ်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်ထွက်ကာ ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုစာအုပ်မှာ ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော Better Times Than These ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် Conversations with the Enemy စာအုပ်ဖြင့် ပူလစ်ဇာဆုအတွက် ဆန်ခါတင် အရွေးခံရသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် မိုလ်ဘိုင်းမြို့သို့ ပြန်လာကာ Forrest Gump ကို စတင်ရေးသားသည်။ ဤဝတ္ထုကို ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော်

လည်း ဘက်ဆဲလားစာရင်း မဝင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် မင်းသားကြီး တွမ်ဟန်ခ်ဖြင့် မူရင်းစာအုပ်နာမည်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးလိုက်သောအခါတွင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ အုပ်ရေ နှစ်သန်းနီးပါး ရောင်းချခဲ့ရပြီး ဘက်ဆဲလားစာရင်း ဝင်သွားလေသည်။ ရုပ်ရှင်မှာ အော်စကာ ခြောက်ဆုရုံသာမက ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း အောင်မြင်ကျော်ကြားလှသောကြောင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် အဆက်အနုနှင့် Forrest Gump and Co. ကို ထပ်မံရေးသားခဲ့သည်။ လက်ရှိတွင် ဝတ္ထုရှည် ရှစ်အုပ်နှင့် ဝတ္ထုအမျိုးအစား မဟုတ်သည့် စာအုပ် ဆယ့်လေးအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုများကို အမေရိကန်စစ်ပွဲများအား နောက်ခံထား၍ ရေးဖွဲ့လေ့ရှိသည်။

အခန်း - ၁

ဘဝဟာ ချောကလက်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ဘူးတစ်ခုနဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုကြပါစို့။ အရူးတစ်ယောက် ဖြစ်ရခြင်းဟာ ချောကလက် လုံးဝမပါတဲ့ ဘူးခွံတစ်ခုပဲဗျ။ လူတွေက သူ့ကို လှောင်ကြမယ်၊ ရောဂါတစ်ခုခု ခံစား နေရသူလို ခွဲခြားဆက်ဆံမယ်၊ သည်းညည်းလည်း ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံး ဒီလိုချည်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မပြောလို ပါဘူး။ ဒါကို သဘောမတူကြောင်း ငြင်းခုံလာရင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အတွန့်တက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အဲဒီလို တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ ရှင်သန်ခဲ့ရတာကိုး။ ဒီတော့ အကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မွေးကတည်းက ဉာဏ်ရည်မမီခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့် အိုင်ကျူက ၇၀ နီးပါးပဲ ရှိတာ။ ဒီလောက် ဉာဏ်ရည်နဲ့ဆိုရင် သာမန်လူ တစ်ယောက်လိုပါပဲလို့တော့ ပြောကြတာပဲ။ ကျွန်တော့်ပုံစံက နလပိန်းတုံးနဲ့ ပိုတူတော့ စိတ်မနှံ့ဘူးလို့တောင် ပြောချင်ပြောမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူများထက် ထူးတာလို့ပဲ ထင်တယ်။ အဲဒါဟာ ရူးတာမှ မဟုတ်ပဲ။ အရူးဆိုတာနဲ့ လူတွေက မျက်လုံးမှေးပိတ်ပိတ်ရုပ်နဲ့

ဒေါင်းဆင်ဒရမ်းရောဂါသည်ပဲလို့ တန်းတွေးတော့တာကိုး။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တွေးမိတာတွေက သာမန်လူတွေနဲ့တော့ နည်းနည်းလေးကွာတယ်။ ဒါဟာ သာမန်လူတွေထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီး ဉာဏ်ကောင်းတာတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဦးမယ်။ တချို့အရာတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း စဉ်းစားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်က ထုတ်ပြောဖို့၊ စာနဲ့ ချရေးပြဖို့ကျတော့ ခက်တယ်။ ဒီလိုဗျာ...။

ဟိုးတစ်နေ့က ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်က ခြံဝင်းထဲမှာ သူ့ဟာသူ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ သူက ခြံထဲကနေ ထွက်လာပြီး အပင်စိုက်ဖို့ လုပ်နေတာလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့

‘ဟေ့ ဖောရက်စ် မင်း ပိုက်ဆံလိုချင်လား’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း

‘အင်း...၊ အင်း’ လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။

ဒီတော့ သူက မြေဩဇာလုပ်ဖို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အညစ်အကြေး တွေ သယ်လာခိုင်းတယ်။ အဲဒါနဲ့ နေပူကျဲတဲကြီးထဲမှာ အညစ်အကြေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ တွန်းလှည်းကို ဆယ်ကြိမ်၊ ဆယ်နှစ်ကြိမ်လောက် သယ်ပေး လိုက်ရတယ်ဗျာ။ နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ဒေါ်လာ ထုတ်ပေး တယ်။ ဒီလို မဖြစ်စလောက် ငွေလေး ပေးတာမျိုးကျတော့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဒေါသထွက်သင့်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစား ကျွန်တော် က ‘ကျေးဇူးပဲ’ တို့၊ ဘာပဲတို့ ပြောပြီး အဲဒီ သောက်တစ်ဒေါ်လာကိုပဲ ယူလာ လိုက်ပါတယ်လေ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ငါ့ကို အရူး လုပ်လေခြင်းလို့ ခံစားရတာပေါ့။

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ပြောချင်တာကို သဘောပေါက်လောက် ပြီ ထင်တယ်။

အခုဆို အရူးတွေနဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် သိလာ တယ်။ သူတို့အကြောင်း ကျွန်တော် သိတာဆိုလို့ အဲဒီတစ်ခုတည်း ရှိတာ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ချင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်စတိုယက်စကီဝတ္ထုထဲက အရူးကနေ လီယာမင်းကြီးဇာတ်လမ်းထဲက အရူးအထိ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ ဝီလျံ ဖော့က်နားရဲ့ ‘အသံနဲ့ ဒေါသ’ ဝတ္ထုထဲက အရူးကြီး ဘန်ဂျီကိုလည်း သိ

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

တယ်။ ဟာပါလီရဲ့ ‘တောင်ပံမဲ့ သင်းကွဲတေးဆိုငှက်’ ဝတ္ထုထဲက ဘူးရက်
ဒလေကိုတောင် သိတယ်ဗျာ။ ဒီလူကမှ တကယ့်အရူး။ ကျွန်တော်အကြိုက်
ဆုံးကတော့ ဂျွန်စတိန်းဘတ်ရဲ့ ‘တို့ယာမြေ’ ဝတ္ထုထဲက လန်နီပဲ။ စာရေး
ဆရာဆိုတဲ့ကောင်တွေက ဒီလိုလူတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း နားလည်
တယ်ဗျ။ သူတို့ဇာတ်ကောင် အရူးတွေက လူတွေထက် အမြဲတမ်း ပိုဉာဏ်
ကောင်းနေကြတာသာ ကြည့်တော့။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောတူ
တယ်။ ဘယ်အရူးမဆို သဘောတူကြမှာပဲလေ၊ ဟီးဟီး။

ကျွန်တော့်ကို မွေးတော့ မေမေက ပြည်တွင်းစစ်တုန်းက ဗိုလ်ချုပ်
ကြီး နသန်ဘတ်ဒ်ဖို့ဒ်ဖောရက်စ်ကို အစွဲပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖောရက်စ်လို့
နာမည်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖောရက်စ်ရဲ့ အဆက်
အနွယ်ဝင်တွေလို့ မေမေက အမြဲပြောတတ်တယ်။ သူက ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်
တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုပဲ။ စစ်ပြီးတော့ ကေသုံးလုံးအဖွဲ့ကို စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့
တယ်တဲ့။ ဘွားဘွားကတော့ မဟုတ်တာတွေ လုပ်တဲ့ အဖွဲ့ပါအေလို့
ပြောတာပဲ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် ထောက်ခံချင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သေနတ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်က လူကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်တာ လုပ်တာ မျက်စိနဲ့
တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရတာကိုး။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ဗိုလ်ကြီး ဘယ်သူဆိုလား၊
ဘယ်လိုခေါ်လဲ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်
ကပေါ့၊ အဲဒီဆိုင်နားက ဖြတ်လျှောက်သွားတုန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ အထဲကို
ချောင်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ အဲဒီလူကြီးက ကြိုးကွင်းကြီးတစ်ခု
ဆင်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကြည့်နေတာကိုလည်း တွေ့ရော၊ အဲဒီလူကြီးက
သူ့လည်ပင်းသူ ကြိုးကွင်းစွပ်ချလိုက်တာ လျှာကြီး တစ်လစ်ထွက် လာပါ
လေရော။ အဲဒီမြင်ကွင်းက ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော်လည်း
လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကားပါကင်တစ်ခုထဲမှာ သွားပုန်းနေ
လိုက်တယ်။ နောက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ရဲကို တိုင်လိုက်တယ်နဲ့
တူပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပြီး မေမေ့ဆီ လိုက်ပို့ပေးတယ်။ ဒီတော့
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖောရက်စ်အနေနဲ့ ကေသုံးလုံးကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ရုံမကလို့ ဘာပဲ
လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ကောင်းတဲ့အကြံနဲ့ လုပ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်အရူး
မဆို ဒီလိုပြောမှာပဲ။ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်နာမည် ရခဲ့တဲ့အကြောင်းပေါ့ဗျာ။

မေမေကတော့ တကယ် သဘောကောင်းတဲ့သူပါ။ လူတိုင်းက
တော့ အဲဒီလို ပြောကြတာပဲ။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးပြီးချင်း

ဆုံးသွားတာမို့ ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး။ ဖေဖေက ဆိပ်ကမ်းမှာ ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်တာ။ တစ်နေ့ သစ်သီးတင်သွင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီက ငှက်ပျောသီးကုန် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ကရိန်းနဲ့ မ ရင်း ဘာမတော်တဆ ဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ဖေဖေပေါ် ပြုတ်ကျတယ်။ တန်ဝက်လောက်ရှိတဲ့ ငှက်ပျောသီး တွေရဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် အောက်မှာ ပိသွားရှာတဲ့ ဖေဖေခမျာ ဘိန်းမုန့် လိုမျိုး ပြားချပ်သွားရောတဲ့။ အဲဒီမတော်တဆမှုအကြောင်း တစ်ခါတုန်းက လူကြီးတွေ ပြောပြတာ ကြားဖူးပေမယ့် နားတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် လားတော့ မသိဘူး။ ငှက်ပျောသီးပူတင်းက လွဲရင် ငှက်ပျောသီးဆိုတာကို သိပ်မကြိုက်ဘူး။

မုဆိုးမ ဖြစ်သွားတဲ့ မေမေ့ကို သစ်သီးကုမ္ပဏီက ပင်စင်လစာ အနေနဲ့ လစဉ် ငွေသားအနည်းငယ် ထောက်ပံ့ပေးတယ်။ မေမေက အိမ်မှာ ဘော်ဒါအခန်း ငှားစားတယ်။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံအတွက် ပူစရာ သိပ်မရှိတော့ ဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို မေမေက ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲကနေ အပြင်ကို ပေးမထွက်တော့ တခြားကလေးတွေလည်း လာနှောင့်ယှက်လို့ မရဘူးပေါ့။

နွေရာသီ ညနေပိုင်းတွေမှာ သိပ်ပူတဲ့အခါကျရင်တော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခန်းမှာ လာနေခိုင်းတတ်တယ်။ ရင်အေးအောင်ဆိုပြီး သံပရာရည် တစ်ကရား ဖျော်တိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှိသမျှ ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ပိတ်ထားတော့ တစ်ခန်းလုံးက မှောင်မည်းနေတာပဲ။ ပြီးတော့ မေမေ ပါ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စကားပြောတာပေါ့။ ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးတွေကို စကားပြောသလိုမျိုး ရောက် တတ်ရာရာတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါကို သဘောကျတယ်။ မေမေ့အသံကို ကြားရင် စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံသလို ခံစားရတယ်။ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်။

အစတုန်းက ကျွန်တော့်ကို အမေက အပြင်ထွက်ပြီး ဆော့ခိုင်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် တခြားကလေးတွေအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းစကြတာ မေမေ သိလာတယ်။ တစ်နေ့ သူတို့က ကျွန်တော့်နောက် ကနေ ပြေးလိုက်ရင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကို တုတ်နဲ့ လှမ်းရိုက်တယ်။ မေမေက ဒါကို တွေ့ပြီး သိပ်စိုးရိမ်သွားတယ်။ နောက်ကို တခြားကောင်လေးတွေနဲ့ ထပ်မဆော့ရတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆော့ဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

အဲဒါလည်း အဆင်မပြေပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော် လာတာနဲ့ ထွက်ပြေး ကြတော့တာကိုး။

မေမေက ကျွန်တော့်ကို သာမန်ကလေးတွေ တက်တဲ့ကျောင်းကို ပို့တာပဲ ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားတယ်။ တခြားကလေးတွေလို ဖြစ်လာဖို့ အထောက်အကူ ရလိုရငြားပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ကျောင်းနေပြီး သိပ်မကြာ ခင် တခြားကလေးတွေနဲ့အတူ ထားလို့ မရဘူးလို့ မေမေ့ကို ဝိုင်းပြောကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်တော့ ပြီးအောင် တက်ခိုင်းပါတယ်။

တစ်ခါတလေ စာသင်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေပေမယ့် ဆရာ ပြောတာ တွေကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ဒီတော့ ငှက်ကလေးတွေတို့၊ ဝက်သစ်ချ ပင်ကြီးပေါ်မှာ တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေတဲ့ ရှဉ့်ကလေးတွေဘာတွေကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းငေးတာပေါ့။ အဲဒီအခါကျရင် ဆရာက ကျွန်တော့် ဆီ ရောက်လာပြီး ဆူရော။ တစ်ခါတလေ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ထအော်မိ တဲ့အခါ ဆရာမက ဟောခန်းမထဲက ခုံတန်းရှည်မှာ သွားထိုင်ခိုင်းတယ်။ တခြားကလေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်နောက်က ပြေးလိုက်တာတို့၊ ဟေး ဟေးဟားဟားနဲ့ လိုက်အော်တာတို့ကလွဲပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မကစားဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လိုက်လှောင်တာလေ။ ဒီလူတွေထဲမှာ ဂျင်နီကာရန်တော့ မပါဘူး။ ဂျင်နီက ကျွန်တော်လာရင် ထွက်မပြေးသလို တစ်ခါတလေ အတန်းဆင်းလို့ အိမ်ပြန်ကြရင် ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ လမ်းလျှောက်တတ်တယ်။

နောက်နှစ်ကျတော့ ကျွန်တော် တခြားကျောင်းတစ်ခုကို ပြောင်းရ တယ်။ အဲဒီကျောင်းက ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ပုံစံတူကလေးတွေချည်း စုထားတဲ့ ကျောင်းဗျ။ ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်ကနေ ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတွေအထိ ရှိတယ်။ သူတို့အကုန်လုံး အကြောဆွဲသလိုမျိုး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာတောင် ထမင်းမစားနိုင်၊ အိမ်သာ မသွားနိုင်တဲ့ ချာတိတ်တွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က တော့ အားလုံးထဲမှာ အတော်ဆုံး ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီထဲမှာ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်လောက် ၀၀တုတ်တုတ် ကောင် လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဘာရောဂါရှိလို့လဲတော့ မသိဘူး၊ သူက လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်လိုဟာမျိုးနဲ့ နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆရာမ မစွ

မာဂရက်က ဝတုတ် သွားစရာရှိရင် ကျွန်တော်နဲ့အတူ သွားခိုင်းတယ်။ သူ့ကို ဘာမှ ထူးပြီး ကူလုပ်ပေးစရာ မလိုတာမို့ အတန်းပြင် ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းထားတဲ့ တစ်ကိုယ်စာ ဗီရိထဲ ဝင်၊ ကိုယ့်ဘာသာ တံခါးချက် ထိုးပြီး နေနေလိုက်တာပဲ။ သူပြန်ရောက်လာမှ အတန်းထဲ အတူတူ ပြန်ဝင်ကြတယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းမှာ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်လောက် နေခဲ့တယ်။ နေရတာတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော့်တို့ကို လက်ချောင်းတွေမှာ ဆေးခြယ်ပြီး အရုပ်ဆွဲခိုင်းတယ်။ အများစုကတော့ ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ် ကြိုးချည်တတ်အောင်၊ အစားမြင်ရင် သွားရည်မယိုအောင်၊ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး လုပ်ချင်ရာ လျှောက်မလုပ်အောင်၊ ပစ္စည်းတွေ လွှင့်မပစ်အောင်၊ လျှောက် အော်ချင်ရာ မအော်အောင် သင်ပေးတာပါ။ ဒါတွေကလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မနှောင့်ယှက်မိအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သင်ပေးတာမှန်း သိသားပဲ။ လမ်းသင်္ကေတတွေ ဖတ်တတ်အောင်၊ ယောကျ်ားအိမ်သာနဲ့ မိန်းမအိမ်သာ ခွဲတတ်အောင် ပြပေးတာကလွဲလို့ ကျွန်တော်တို့မှာ သင်စရာ စာအုပ်မရှိတူး။ ဒီလိုနည်းနဲ့ သင်နေသရွေ့တော့ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူကရော ဟိုဒီလျှောက်ပြေးနေတဲ့ သောက်ရူးမျိုး ဖြစ်ချင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်တောင် နားလည်တယ်။

အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ပုံမှန် မဟုတ်တာ တွေ စဖြစ်လာတယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် လူကောင် စထွားလာတယ်။ ခြောက်လအတွင်းမှာတင် အရပ်က ခြောက်လက်မ ရှည်လာတယ်။ မေမေဆို တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီတွေကို ချုပ်ပေးလို့ကို မနိုင်ဘူး။ တစ်ဆက် တည်းမှာပဲ လူကောင်ကလည်း လိုက်ထွားလာတာပေါ့။ အသက် ဆယ့် ခြောက်နှစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အရပ်က ခြောက်ပေခြောက်လက်မနဲ့ ကိုယ်အလေးချိန် နှစ်ရာလေးဆယ့်နှစ်ပေါင် ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော့်ခေါ်တိုင်း တုန်းက မှတ်ထားလို့ သိနေတာ။ သူတို့က မယုံနိုင်စရာပါလားလို့လည်း ပြောကြသေးတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တကယ့်အပြောင်းအလဲပဲ။ အဲဒါက ကျောင်းပြန်ဖွင့်လို့ နှစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ဖြစ်တာ။ တစ်နေ့ အရူးကျောင်းကနေ အိမ်ပြန်တဲ့ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတုန်း ကားတစ်စီး က ကျွန်တော့်နားမှာ လာရပ်တယ်။ ကားသမားက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

နာမည်မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဖောရက်စံဂမ္ဘာလို့ ဖြေတော့ ဘယ်ကျောင်းမှာ တက်လဲလို့ မေးပြန်ရော။ ကျွန်တော် ကျောင်းနားက ပြန်လာတာကို မတွေ့ဘူးလား မသိ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အရူးကျောင်းအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ အမေရိကန်ဘောလုံး ကစားဖူးလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ဘောလုံးကစားတာ မြင်ဖူးပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို မပါခိုင်းဘူးလို့ သူ့ကို ပြောပြလိုက်မိတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတတ်တော့ ခေါင်းခါပြလိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

နောက်သုံးလေးရက် ကြာတော့ ကားသမားက ကျွန်တော့်ကို အရူးကျောင်းကနေ ခေါ်ထုတ်သွားတယ်။ မေမေလည်း ပါတာပေါ့။ ကြေးစား လူမိုက်လိုလို လူနှစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့ တွေးမိတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ခုံပေါ်မှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို အညှီရောင် စက္ကူအိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်သိမ်းပြီး မစ္စမာဂရက်ကို နှုတ်ဆက်ခိုင်းတယ်။ မစ္စမာဂရက်က ရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ဖက်ပြီး စဉ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တခြားအရူးတွေကို ဝှက်ဘိုင်းလို့ နှုတ်ဆက်တော့ သူတို့က ခုံကို လက်သီးဆုပ်တွေနဲ့ ထုရင်း သွားရည်တများများနဲ့ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းထဲကနေ ထွက်လာတာပေါ့။

မေမေက ကားသမားဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်က တော့ ဟိုလူမိုက်နှစ်ယောက်နဲ့ ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်ရတာ။ မသိရင် ရုပ်ရှင်ထဲကလိုမျိုး ရဲသားနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မြို့ထဲ ဖမ်းခေါ်လာတာနဲ့တောင် တူသေး။ မြို့ထဲတော့ တကယ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ တကယ်သွားတာက သူတို့ရဲ့ အထက်တန်းကျောင်းအသစ်ဆီကိုပါ။ ကျောင်းကို ရောက်တော့ မေမေရယ်၊ ကားသမားရယ်က ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုလူမိုက်နှစ်ယောက်ကတော့ ဟောခန်းထဲမှာ စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဘောင်းဘီရှည်ရှည်ပွပွကြီး ဝတ်ထားတဲ့ ဆံပင်ဖြူဖြူနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နက်တိုင်မှာ အစွန်းအထင်းတစ်ခု ကွက်နေတယ်။ သူ့ပင်ကိုပုံစံကိုက ရူးနေတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ တူတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခုံမှာထိုင်ကြတော့ သူက ဘယ်လိုနေရမယ်၊ ဘာညာ စသဖြင့်

ရှင်းပြပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြတာပဲ။ အမှန်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးကစားစေချင်တာ။ ဒါကို ကျွန်တော့်ဘာသာ စိတ်ထဲက သိနေတယ်။

ကားသမားက တစ်မုဟုတ်ချင်း ဖဲလားစ်ဆိုတဲ့ ဘောလုံးနည်းပြ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် အတန်း မတက်ရသလို ဘာမှလည်း မလုပ်ရဘူး။ နည်းပြ ဖဲလားစ်က ကျွန်တော့်ကို ပစ္စည်းထားတဲ့ လော့ကာ ခန်းဆီ ပြန်ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုလူမိုက်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံး သမားဝတ်စုံနဲ့ လက်အိတ်တွေဘာတွေ လာပေးတယ်။ မျက်နှာကာ ဇကာ ပါတဲ့၊ အရည်အသွေးတော်တော်ကောင်းတဲ့ ပလတ်စတစ်ခေါင်းဆောင်း တစ်ခုလည်း ပါတယ်။ ပြဿနာက ကျွန်တော်နဲ့ တော်တဲ့ ဖိနပ်မရှိဘူး။ ဒီတော့ အော်ဒါမှာထားတာ ရတဲ့အထိ ကျွန်တော့်စနိကာဖိနပ်ကိုပဲ စီးရတယ်။

နည်းပြ ဖဲလားစ်နဲ့ ဟိုလူမိုက်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးဝတ်စုံ ဝတ်ပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ချွတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဝတ်ပေးကြပြန်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝတ်တတ်အောင် အကြိမ်နှစ်ဆယ်လောက် ချွတ်လိုက်ဝတ်လိုက် လုပ်ပြကြတယ်။ နောက်ထပ် ပြဿနာတက်တာက အားကစားသမားတွေဝတ်တဲ့ ကြိုးဆွဲအောက်ခံဘောင်းဘီပဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အဲဒါကို ဝတ်လို့ ဘာကောင်းကျိုးရလဲ သိကို မသိဘူး။ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို တတ်နိုင်သလောက် ရှင်းပြကြရှာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒမ်မီရပ်လုပ် သဘောထားပြီး ဝတ်ပြလိုက်ပေါ့ကွာလို့ ဟိုလူမိုက်တစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောတယ်။ သူပြောတာကို ကျွန်တော် နား မလည်လောက်ဘူးလို့ ထင်နေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သိတယ်။ လူမိုက် တစ်ယောက်က အောက်ခံဘောင်းဘီ ဝတ်နည်းကို သရုပ်ပြတော့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ ဘယ်နေမလဲ၊ ဒီထက်ဆိုးတာတွေကိုတောင် မြင်ဖူးထားတာပဲဟာ။

ခဏနေတော့ လော့ကာခန်းထဲကို ချာတိတ်တစ်အုပ် ရောက်လာပြီး ဘောလုံးဝတ်စုံတွေ လဲဝတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အပြင်ထွက်ကြတယ်။ နည်းပြ ဖဲလားစ်က လူအားလုံးကို စုခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ မတ်တတ်ထွက်ရပ်ခိုင်းပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်အရင် ဘယ်သူမှ အဲဒီလို မိတ်ဆက်ဖူးကြဘူးနဲ့

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

တူပါရဲ့။ နောက်ကျတော့ အသင်းသားတချို့က ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်လို့ လည်း ပြောတယ်။ နည်းပြ ဖဲလားစ်က ဝီစီမှုတ်တော့ လူတိုင်းက ခုန်ဆွခုန်ဆွ နဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းစလုပ်ကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လို လိုက် လုပ်ရတာပေါ့။

အဲဒီမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲဗျ။ တိုတို ပြောရရင် ကျွန်တော် ဘောလုံးစကစားလို့ ရခဲ့တယ်။ ကစားနည်းကို မသိတော့ နည်းပြ ဖဲလားစ်နဲ့ ဟိုလူမိုက်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်ကူပြပေးတယ်။ ဘယ်လို ပိတ်ဆို့ရမယ်၊ ဘာညာ စသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရှင်းပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က စီစဉ်တကျ လုပ်ရမှာတွေကို မေ့မေ့ကုန်လို့ အသင်းသားတွေ စိတ်ပျက်လာပုံ ရတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခံစစ်ပဲ ကစားခိုင်းဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လူသုံးယောက် ထားတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဘောလုံးနဲ့ လူကို ဆွဲထုတ်သွားရမှာ။ ကျွန်တော်က တခြားလူ တွေကို ပစ်လဲသွားအောင် တွန်းတိုက်သွားရတာမို့ အစပိုင်းတော့ အဆင်ပြေ သလိုလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးနဲ့ကောင်ကို ဆွဲခေါ်လာရတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ခမျာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကုန်တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော့် ကြောင့် သူတို့ဘယ်လိုခံစားရလဲ သိသွားအောင် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး တစ်ပင် ဆီ သွားပြီး ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အကြိမ် နှစ်ဆယ်လောက် တွန်းတိုက် ကြည့်စမ်းပါလို့ ဆိုတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ခိုင်းသလို လုပ်ရ တာပေါ့။

တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် မှတ်လောက်သား လောက် ရှိသွားပြီလို့ ယူဆလိုက်ကြတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အသင်း သားသုံးယောက်က ပြန်လာခေါ်တယ်။ နောက်တစ်ခေါက်ကျတော့ ဟိုဘက် အသင်းက ဘောလုံးသယ်တဲ့သူကို လဲအောင် မတိုက်ဘဲ ရှောင်သွားလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးကြပြန်ရော။ အဲဒီတစ်ညနေလုံး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်း အနိုင်ကျင့်ကြတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ နည်းပြ ဖဲလားစ် ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က သူ့ဆီ သွားပြီး ဟိုဘက်အသင်းက ဘောလုံးသယ်တဲ့ ကောင် ပေါ် တက်မခုန်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူနာသွားမှာ အားနာလို့ပါလို့

ပြောပြလိုက်တယ်။ သူက ဘောလုံးဝတ်စုံ ဝတ်ထားတာပဲ မနာပါဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်။ အမှန်က သူနာမှာ စိုးတာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် တခြားသူတွေပါ စိတ် ကွက်သွားရင် အနောက်ကနေ လိုက်စကြမှာ မဟုတ်လား။ အတိုချုံးပြော ရရင် အဲဒီမှာ အသားကျတဲ့အထိ အချိန်အတော်ကြာအောင် နေခဲ့ရတယ် ပေါ့လေ။

အဲဒီကာလအတွင်းမှာ ကျောင်းလည်း တက်ရတယ်။ အရူးကျောင်း မှာဆို လုပ်စရာ သိပ်မရှိပေမယ့် ဒီကျောင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို သီးသန့် စာသင်ဖို့ စီမံပေးတာကြောင့် လုပ်စရာတွေက မနည်းမနောပဲ။ အတန်း သုံးချိန် စာသင်ရသလို လုပ်ချင်တာလည်း လုပ်လို့ ရတယ်။ အတန်းချိန် တွေမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စာဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ နာမည်က မစ္စဟန်ဒါးဆင်းတဲ့။ နှစ်ယောက်တည်း သင်ရ တာနော်။ မစ္စဟန်ဒါးဆင်းက သဘောကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ကလည်း ချောဆိုတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်လောက်တော့ စိတ်နဲ့ ပြစ်မှားမိတယ်။

သဘောအကျဆုံး အတန်းချိန်ကတော့ နေ့လယ်စာပဲ။ ခင်ဗျား တို့ကတော့ ဒါကို အတန်းချိန်လို့ မခေါ်ကြဘူး ထင်ပါတယ်။ အရူးကျောင်းမှာ တက်ရတုန်းကဆို မေမေက ကျွန်တော့်အတွက် ဆင်းဝှစ်ချီရယ်၊ ကွတ်ကီး ရယ်၊ ငှက်ပျောသီး မဟုတ်တဲ့ အသီးအနှံတစ်ခုခုရယ် ထည့်ပေးတယ်။ ဒီကျောင်းမှာတော့ စားစရာ ကိုးမျိုး၊ ဆယ်မျိုးလောက်ပါတဲ့ ကဖေးတရီးယား ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဆို ဘာစားရင် ကောင်းမလဲ အမြဲတမ်း အခက်တွေ့ ရတယ်။ တစ်ခါကဆို နည်းပြ ဖဲလားစ် ရောက်လာပြီး ‘ဟေ့ကောင် မြန်မြန် လုပ်စမ်း’ လို့ ပြောသွားတယ်။

ကဖေးတရီးယားမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တယ် ထင်လဲ၊ ဂျင်နီကာရန် နဲ့ဗျ။ ဂျင်နီက ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး ပထမတန်းတုန်းက တစ်တန်းတည်း တက်ခဲ့တာ မှတ်မိတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူကလည်း အရွယ်ရောက်ပြီဆို တော့ လှလာလိုက်တာဗျာ။ ခြေတံလက်တံတွေကလည်း ရှည်သလို ဆံပင် တွေဆိုတာများ မည်းနက်နေတာပဲ။ ရုပ်ကလေးကလည်း လှရှာသကဲ့။ သူ့မှာ တခြားလှတာတွေလည်း ရှိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ပြောပြဖို့

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ပါးစပ်မရဲဘူးဗျ။

ဘောလုံးကစားတာကိုတော့ နည်းပြဖဲလားစ်က လုံးဝ အားမရဘူး။ သူက လူတွေကို အမြဲတမ်း လိုက်အော်နေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အော်တာပေါ့။ ဘောလုံးသယ်တဲ့သူကို ကာကွယ်ခိုင်းဖို့ သူတို့က ကျွန်တော့် အတွက် နည်းလမ်းမျိုးစုံ ရှာကြံပြီး သင်ပေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အလုပ်မဖြစ် ဘူး။ ဟိုဘက်အသင်းဆီက ကျွန်တော် ဘောလုံးလိုက်လုတဲ့ပုံကိုလည်း နည်းပြက သဘောမကျဘူး။ ပြောရရင် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီ ကျွန်တော် ခဏခဏ သွားရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ဟိုဘက်အသင်းက ဘောလုံးသယ် လာတဲ့ လူဆီ ဘာလို့များ ဝင်လုံးခိုင်းတာလဲ မသိပါဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ အားလုံးကို ပြောင်းလဲသွားစေတဲ့ အဖြစ် အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီနေ့က ကဖေးတရီးယားမှာ ကျွန်တော်က မုန့်စားဖို့ လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဂျင်နီကို တွေ့တာနဲ့ သူ့ဘေးနား သွားထိုင် လိုက်တယ်။ ဘာစကားမှတော့ မပြောပါဘူး။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ကျွန်တော် သိတာဆိုလို့ ဂျင်နီပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ ဒီကျောင်းမှာ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ကိုတင် ဝမ်းသာလှပြီ။ များသောအားဖြင့် ဂျင်နီက ကျွန်တော့်ကို သတိမထား မိဘဲ တခြားသူတွေနဲ့ချည်း စကားပြောနေတတ်တယ်။

အစတုန်းက ဘောလုံးသမားတွေနဲ့အတူ ထိုင်ပေမယ့် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ရှိမနေသလိုမျိုး ပစ်ထားတတ်ကြတယ်။ ဂျင်နီတစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မှတ်သားသား ဆက်ဆံတတ်တယ်။ သိပ်မကြာခင် ကျောင်း သားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မကြားတကြား လှမ်းလှမ်းစတာ စသတိ ထားမိတယ်။ ဥပမာ ‘နေကောင်းလား ငတုံးကောင်’ တို့၊ ဘာတို့ပေါ့။ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သည်းမခံနိုင်တဲ့နောက်ဆုံး ‘ငါ ငတုံး မဟုတ်ဘူး’ လို့ ပြန်ပြောမိတယ်။ ဘာလို့များ အဲဒီလို ပြန်ပြောမိလဲ အခုထိ ကိုယ့်ဘာသာ မယုံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်စကားကို ကြားတော့ အဲဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပါလေရော။ ဂျင်နီက အဲဒီကောင်ကို ‘နင် ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ’ လို့ ပြောပေမယ့် အဲဒီကောင်က နို့တစ်ဘူး ယူပြီး ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ် လောင်းချ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ အပြင်ကို ထွက်ပြေး မိတယ်။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ဟောခန်းထဲမှာ

အဲဒီကောင်က ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး ‘မင်း ငါ့လက်က ပြေးမလွတ်စေရဘူး’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေ့ကုန် ကြောက်လန့်နေတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီနေ့ ညနေ အားကစားခန်းမက ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အခါ အဲဒီကောင်က သူ့အပေါင်းအပါတချို့နဲ့ လမ်းက စောင့်နေတယ်။ တခြားလမ်းက သွားဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အဲဒီကောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး ပခုံးကို စတုန်းထုတ်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ယုတ်ယုတ်ပတ်ပတ်တွေ ပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ‘သောက်တုံး’ လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဗိုက်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်။ သူထိုးတာ သိပ်မနာပေမယ့် ကျွန်တော် စဉ်မိတယ်။ ပြီးတော့ လာရာလမ်းကို ပြန်လှည့်ပြေးတော့တာပေါ့။ သူနဲ့ တခြားကောင်တွေ ကျွန်တော့်နောက်က ပြေးလိုက်လာတာကို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘောလုံးကွင်းကို ဖြတ်ပြီး အားကစားခန်းမဆီ အသားကုန် ပြေးရတာပေါ့။ ရုတ်တရက် အဲဒီမှာ နည်းပြ ဖဲလားစ်ကို ကျွန်တော် တွေ့တယ်။ သူက လူကြည့်စင်က ခုံတန်းထဲမှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်တဲ့ကောင်တွေ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ နည်းပြရဲ့ မျက်နှာက တစ်မျိုးပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဘောလုံးဝတ်စုံ သွားဝတ်ချေလို့ ခိုင်းတယ်။ ခဏနေတော့ လော့ကာခန်းထဲကို တခြားကစားသမားတွေနဲ့ လိုက်လာပြီး စာရွက်ပိုင်းသုံးခုမှာ ပုံဆွဲပြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသလောက် မှတ်ထားချေလို့လည်း ပြောတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာ ဘောလုံး လေ့ကျင့်ဖို့ လူစုကြတော့ နည်းပြက ကျန်တဲ့လူတွေကို အုပ်စုနှစ်ခု ခွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဂိုးတိုင်ရှိတဲ့ စည်းအထိ ရောက်အောင် ဘောလုံးပိုက်ပြီး ပြိုင်ဘက်အသင်းက လူတွေကို တွန်းတိုက်ပြေးရမှာပေါ့ဗျာ။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်နောက်ကနေ စပြီး ပြေးလိုက်ကြတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အစွမ်းကုန် ပြေးတော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ရှစ်ယောက်လောက် ဝိုင်းဖမ်းကြမှ မိတာကလား။ နည်းပြကတော့ ပျော်နေပုံပဲ။ သူက ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး အားပေးတော့ သူ့နောက်က လူတွေကလည်း ဝိုင်းပြီး လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ အရင်တုန်းက အပြေးလေ့ကျင့်ဖူးကြပေမယ့် ကျွန်တော်က အနောက်က လိုက်ဖမ်းရင် အပြေး ပိုမြန်တယ်ဗျ။ ဘယ်အရူးကများ ဒီလို ပြေးနိုင်လို့လဲ။

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနောက် ကျွန်တော် နာမည်ကြီးလာတယ်။ အသင်းထဲကကောင်တွေလည်း ကျွန်တော့်ကို အရင်ကထက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလာကြတယ်။ ပထမဆုံးပွဲကို စကစားတော့ ကျွန်တော် သေမလောက် ကြောက်နေတာ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးပေးလိုက်တာနဲ့ ဂိုးစည်းကိုပါ ကျော်သွားတဲ့အထိ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် လောက် အသားကုန် စွတ်ပြေးတော့တာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ လူတွေက ကျွန်တော့်အပေါ် ပိုပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံလာကြတယ်။

အဲဒီအထက်တန်းကျောင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ အတော်များများ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာတော့ သေချာတယ်။ ဟိုလူမိုက်တစ်ယောက်ဆို ကျွန်တော့်ကို ‘တစ်လောကလုံးမှာ အကောင်းဆုံး ဘောလုံးသမား’ လို့တောင် မှတ်ချက်ချသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီစကားကို ချီးမွမ်းတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဘောလုံးကစားတဲ့အခါ ပြေးရတာကို သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြေးပြေးအောင် လိုက်လုပ်တာကိုတော့ မကြိုက်ဘူး။ ဘာလို့များ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို လုပ်ကြသလဲ နားကို မလည်ဘူး။

တခြားတစ်ဖက်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ မစ္စဟန်ဒါးဆင်းနဲ့ စာဖတ် သင်ရတာ ပိုတိုးတက်လာတယ်။ သူက မာ့ခ်တို့နဲ့ရဲ့ တွမ်ဆောယားနဲ့ တခြားစာအုပ်နှစ်အုပ် ပေးဖတ်တယ်။ ဘာစာအုပ်တွေလဲတော့ မမှတ်မိတော့ ဘူး။ ကျွန်တော်က စာအုပ်တွေကို အိမ်ယူဖတ်တာပေါ့။ အိမ်စာပေးပေမယ့် ကျွန်တော် မလုပ်တတ်လို့ မလုပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာဖတ်ရတာကိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တယ်။

ဂျင်နီနဲ့ ကဖေးတရီးယားမှာ ထပ်တွေ့ပေမယ့် အချိန်အတော် ကြာတဲ့အထိ ဘာပြဿနာမှ ထပ်မဖြစ်တော့ဘူး။ နွေဦးပေါက်ချိန် တစ်နေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းကနေ အိမ်ပြန်လာတော့ ဟိုတစ်ခေါက်က နို့ဘူးလောင်း ချတဲ့ကောင်နဲ့ လမ်းမှာ ထပ်တွေ့တယ်။ သူက တုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ ‘ဟေ့ကောင် သောက်ရူး’ လို့ လှမ်းခေါ်တယ်။ တခြားသူတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျင်နီ ကျောင်းထဲက ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဟိုကောင်က ကျွန်တော့် ဗိုက်ကို တုတ်နဲ့ လှမ်းတို့လိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာလဲဟလို တွေးမိတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီကောင်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဖမ်းပြီး သူ့ခေါင်းကို

လက်သီးနဲ့ ထိုးချလိုက်တယ်။ ပြဿနာက အဲဒီလိုနဲ့ ပြီးသွားတယ်။

ညကျတော့ ဟိုကောင့်မိဘတွေက မေမေ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး သူတို့သားကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်တဲ့အတွက် ကျောင်းထုတ်ခံရအောင် လုပ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ကျွန်တော်က မေမေ့ကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ မေမေက သူ နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ စိတ်ပူနေတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ မေမေက ‘သားက အခု အရမ်းထွားလာတော့ သူများကို ထိမိခိုက်မိမှာပေါ့ကွယ်’ လို့ ပြောတာနဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြည့်မိတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြီး ‘နောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်မိစေရပါဘူး’ လို့ မေမေ့ကို ကတိပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီညက အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတုန်း မေမေ သူ့အခန်းထဲမှာ ငိုနေတာ ကျွန်တော် ကြားရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင့်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးမိတဲ့အတွက် ဘောလုံးအသင်းမှာ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရသွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်က နည်းပြကို ‘ပြိုင်ဘက်အသင်းက လူတွေကို မတွန်းထုတ်ဘဲ ဘောလုံးကို ဂိုးစည်းအထိ ရောက်အောင် ယူပြေးပါရစေ’ လို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် လေးငါးကြိမ်လောက် လူလမ်းကြောင်းရှင်းတဲ့အထိ အရှောင်အပြေး လေ့ကျင့်ရတယ်။ ပြိုင်ဘက်အသင်းသားတွေကတော့ သူတို့လက်က လွတ်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လိုက်ဖမ်းတာပါပဲ။ အဲဒီနှစ်က ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးအသင်းကို ပြည်နယ်အဆင့်ထိ ရောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ မေမေက ခြေအိတ်နှစ်စုံနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံအသစ် တစ်စုံလည်း ဝယ်ပေးတယ်။ အဲဒါကို ပြည်နယ်အဆင့် အနိုင်ရ ဘောလုံးအသင်း ဆုပေးပွဲမှာ ဝတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီဝတ်စုံက ကျွန်တော် ပထမဆုံးရခဲ့ဖူးတဲ့ ဝတ်စုံပဲ။ ဆုပေးပွဲ သွားဖို့ ပြင်တော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို နက်တိုင်လာချည်ပေးတယ်။

အခန်း - ၂

ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲကို ‘ဖလိုမတန်’ လို့ခေါ်တဲ့ မြို့လေးမှာ ကျင်းပတယ်။ ဆုရတဲ့သူက ကျွန်တော်အပါအဝင် ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ခြောက်ယောက်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ အားလုံးစုပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားရတာ၊ နှစ်နာရီလောက်အကြာမှာ အဲဒီမြို့ကို ရောက်သွားတယ်။ ဘတ်စ်ကားက အိမ်သာမပါဘူး။ မသွားခင် ကျွန်တော်က ဆလာပီအချိုရည် နှစ်ခွက် သောက်ထားတော့ ဖလိုမတန်ကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သေးတော်တော် ပေါက်ချင်နေပြီ။

ဂုဏ်ပြုပွဲကို ဖလိုမတန်အထက်တန်းကျောင်း ဇာတ်ရုံခန်းမထဲမှာ ကျင်းပတယ်။ ခန်းမထဲကို ဝင်ကြတော့ ကျွန်တော်နဲ့ တခြားသူတချို့က အိမ်သာ လိုက်ရှာကြတာပေါ့။ အိမ်သာထဲ ရောက်တော့ ဘောင်းဘီစစ်က ရှပ်အင်္ကျီစနဲ့ ညပ်ပြီး ဖြုတ်လို့ မရဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ပြိုင်ဘက်ကျောင်းက သဘောကောင်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ဟိုလူမိုက်တွေရယ် ရောက်လာပြီး နည်းပြကို လိုက်ရှာတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော် အခက်တွေ့နေတာကို သိသွားတော့ ဘောင်းဘီစစ် ဖြုတ်လို့ ရအောင် ဝိုင်းကူပေးကြတယ်။ လူမိုက်တစ်ယောက်က သေးပေါက်လို့ ရအောင် ဘောင်းဘီကို

ဖြစ်မှ ရမှာလို့ ပြောတယ်။ နည်းပြက ခါးထောက်ပြီး...

‘ဘာလဲကွ၊ ငါက သူ့ကို ငွေတန်းလန်းနဲ့ စင်ပေါ် တက်ခိုင်းရမှာလား’ လို့ ဟောကတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး

‘ဖောရက်စံရေ၊ ခဏတော့ အောင့်ထားလိုက်ကွာ၊ ဆုယူပြီးတာနဲ့ ချွတ်လို့ရအောင် လုပ်ပေးမယ်’လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒီညနေက တော်တော်ကို ရှည်လျားပါတယ်ဗျာ။

ခန်းမထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ လူတွေများ သန်းနဲ့ချီ ရောက်လာကြသလား အောက်မေ့မိတယ်။ အားလုံးက စားပွဲအသီးသီးမှာ နေရာယူထားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စင်ပေါ် တက်လာတော့ ပြုံးပြီး လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အားလုံးရဲ့ ရှေ့က စင်ပေါ်မှာ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ နေရာချပေးတယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်လောက်တောင် ကြာဦးမှာလဲ တွေးပြီး ကြောက်ဖူးတွေပါ တုန်ရော။ ကြည့်ရတာ စားပွဲထိုးနဲ့ တံခါးစောင့်အပါအဝင် အခန်းထဲက လူအားလုံး စင်ပေါ်တက်ပြီး မိန့်ခွန်းပြောကြမယ့်ပုံ။ မေမေ့ကို ရှိစေချင်လိုက်တာ။ မေမေသာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်သက်သာရာရအောင် ကူပေးမှာပဲ။ အခုချိန်လောက်ဆို မေမေတော့ အိပ်ရာထဲမှာ လက်သီးဆုပ်ပြီး ဆုတောင်းနေလောက်ပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ ဆုလက်ခံဖို့ အချိန်ရောက်လာတယ်။ ဆုက ရွှေရောင် ဘောလုံးလေးတွေဗျ။ ဆုယူမယ့်သူနာမည်ကို ခေါ်တာနဲ့ ဆုထယူပြီး မိုက်ကရိုဖုန်းကနေ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့ ပြောရမှာ။ လူကြီးတွေက ‘ဘာများ ပြောစရာ ရှိသေးလဲ’ လို့ မေးရင် စိတ်ထဲရှိတာ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပြီး သွားလို့ရပြီ။ အများစုကတော့ ဆုယူပြီးတာနဲ့ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်အလှည့် ရောက်လာတယ်။ လူတစ်ယောက်က မိုက်ကနေ ‘ဖောရက်စံဂမ္ပ’ လို့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်အကြောင်းတော့ အရင်က ပြောပြီးပြီလား မသိဘူး။ ထားပါ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ဆုသွားယူတာပေါ့။ ဆုယူပြီးတော့ မိုက်နားကပ်ပြီး

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်တော့ လူတိုင်းက ထိုင်နေရာက ထပြီး လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြတယ်။

ဧကန္တ ကျွန်တော်ဟာ ဉာဏ်ရည်မမီတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ဒီလိုဆုမျိုး ကြုံခေါင့်ကြုံခဲ ရတာကို ပြောထားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ လူတွေက သူတို့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြဖို့ အကြီးအကျယ် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ မတ်တတ်ပဲ ဆက်ရပ်နေလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ လူအားလုံး ခဏ ငြိမ်သွားတယ်။ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မိုက်ထိုး ပေးပြီး...

‘ဘာများ ပြောချင်တာ ရှိသလဲ’ လို့ မေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် လည်း...

‘ကျွန်တော် သေးသွားပေါက်ဦးမယ်ခင်ဗျ’ လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။

ပရိသတ်အားလုံး ခဏလောက် ဆွံ့အသွားတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်ချင်သလိုလို မျက်နှာပေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နည်းပြက ကျွန်တော့်ဆီ ထလာတယ်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကနေ ဖမ်းဆွဲပြီး နေရာမှာ ပြန်ထိုင် ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ချိန်လုံး သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိဒေါက် ထောက် ကြည့်နေတော့တာပဲ။ ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲပြီးတော့ နည်းပြနဲ့ ဟို လူမိုက်တွေက ကျွန်တော့်ကို သန့်စင်ခန်းထဲ ပြန်ခေါ်သွားပြီး ဘောင်းဘီကို ပိုင်းဖြုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် သေးပေါက်လိုက်တာ ကမုတ်ခွက်တစ်ခုလုံး ပြည့်ရောပဲ။ ကိစ္စပြီးတော့ နည်းပြက ကျွန်တော့်ကို...

‘ဂန့်ရာ၊ မင်းဟာ ပြောစမှတ်တွင်အောင် တော်တော် လုပ်တဲ့ ကောင်ပဲ’ လို့ ပြောတယ်။

နောက်နှစ်ကျတော့ အရူးတစ်ကောင်ကို ပြည်နယ်အဆင့် ဘောလုံး အသင်းမှာ ဆုရအောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကလွဲလို့ ဘာပွဲမှ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မရှိတော့ဘူးရယ်။ မေမေက တစ်နိုင်ငံလုံးက လှမ်းပို့ကြ တဲ့ စာတွေကို စုပြီး စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်အဖြစ် ချုပ်ထားလိုက်တယ်။ တစ်ရက်မှာ နယူးယောက်က ပို့လိုက်တဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာတယ်။ အထဲမှာ နယူးယောက်ယန်ကီး ဘွဲ့စံဘောအသင်းတွေအားလုံး စုပြီး လက် မှတ်ထိုးထားတဲ့ ဘွဲ့စံဘောတစ်လုံး ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဲဒီလက်ဆောင်က အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က အဲဒီဘောလုံးကို ရွှေချောင်းတစ်ခုလိုမျိုး သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ ခြံဝင်း ထဲမှာ အဲဒီဘောလုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ပေါက်တမ်း ကစားနေတုန်း

ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ ခွေးအိုကြီးတစ်ကောင် ပေါ်လာပြီး ဘောလုံးကို ဝါးပစ်လိုက်ပါလေရောဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က အမြဲတမ်း အဲသလိုပဲ။

တစ်နေ့မှာ နည်းပြက ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းကို ပို့လိုက်တယ်။ ရုံးခန်းထဲမှာ တက္ကသိုလ်က လာတဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး...

‘တို့့ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ ကောလိပ်မှာ ဘောလုံး ကစားဖူးသလား’ လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်မှ မကစားဖူးတာ၊ အဲဒါနဲ့ ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်တယ်။ အခန်းထဲက လူတိုင်းက သူ့ကို တရိုတသေ ရှိကြပုံပဲ။ သူ့ကိုဆို ခေါင်းလေး ညွတ်ညွတ်ပြီး ‘မစ္စတာ ဘရိုင်ယန်’ လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုကျ အသံမထွက်တတ်မှာ စိုးလို့နဲ့ တူတယ်၊ ‘ဘဲရ်’ လို့ ခေါ်လို့ရပါတယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ ‘ဘဲရ်’ ဆိုတော့ ဝက်ဝံပေါ့၊ နာမည်ကလည်း ရယ်ချင်စရာ ကြီးလို့ တွေးမိတယ်။ သူ့ပုံစံကလည်း ဝက်ဝံနဲ့ တူသလိုလိုပဲ။ နည်းပြ ဖဲလားစ်က ‘သူက ဉာဏ်တော့ သိပ်မကောင်းဘူးနော်’ လို့ အသိပေး သလိုလို ပြောတယ်။ ဘဲရ်က သူ့ကစားသမား အများစုလည်း ဒီလိုပါပဲလို့ ပြောတယ်။

တစ်ပတ်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားရခက်တဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ စာမေးပွဲတစ်ခု စစ်တယ်။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးနေကျ မေးခွန်း တွေလို မဟုတ်တာမို့ ပျင်းလာပြီး ဆက်မဖြေတော့ဘူး။

နောက်နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ဘဲရ် ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နည်းပြက ရုံးခန်းဆီ ခေါ်သွားပြန်ရော။ ဘဲရ်ပုံစံက စိတ်ဓာတ် ကျနေသလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သဘောကတော့ ကောင်းနေဆဲပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို စာမေးပွဲကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဖြေဆိုထားတာလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ‘သေ လိုက်ပါတော့ကွာ’ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘဲရ်က

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကံမကောင်းဘူးလို့ပဲ ဆိုရတော့မယ်။ ရမှတ်ကို ကြည့်ရတာတော့ ဒီကောင်လေးက သုံးစားမရတဲ့ အရူးလို့ပဲ အဖြေထွက်နေတယ်’ လို့ ပြောတယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ နည်းပြက

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

တော့ လက်နှစ်ဖက်ကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပြီး မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေတယ်။ ကြည့်ရတာ ကောလိပ်မှာ ဘောလုံးကစားဖို့ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက် အဆုံးသတ် သွားပုံပဲ။

ကောလိပ်မှာ ဘောလုံးကစားလို့ မရအောင် ထုံထိုင်းလွန်းတဲ့ အချက်က စစ်တပ်ထဲ ဝင်လို့ မရအောင်တော့ အခက်အခဲရှိပုံ မရဘူးပျ။ အထက်တန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ်ပြီးတော့ နွေဦးပေါက်ချိန်မှာ ဘွဲ့ပေး တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို စင်ပေါ်မှာ နေရာချပေးတယ်။ အနက်ရောင် ဘွဲ့ဝတ်ရုံကြီးကိုတောင် ပေးဝတ်တယ်။ အချိန်ကျလာတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီး က ကျွန်တော့်ကို ‘စပါယ်ရှယ် ဒီပလိုမာ’ ပေးအပ်ကြောင်း ကြေညာတယ်။ ကျွန်တော် မိုက်ခရိုဖုန်းနား ထသွားတော့ ဟိုလူမိုက်နှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထလိုက်လာတယ်။ ကြည့်ရတာ ဘောလုံးအသင်း ဂုဏ်ပြု ပွဲမှာလို ပြောစရာ ဖြစ်အောင် လုပ်မိမှာစိုးလို့နဲ့ တူပါတယ်။ မေမေက ပရိသတ်ရဲ့ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်ပြီး ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနဲ့ သုတ်နေတယ်။ မေမေ့ကို မြင်နေရလို့ ထင်တယ်။ ဘာတလွဲတချော်မှ မလုပ်မိဘဲ အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးသွားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ မေမေ ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို နားလည်တော့တယ်။ စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်က ပို့လိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မြို့ထဲက စစ်သင်တန်းပေးတဲ့ အဆောင်တစ်ခုမှာ သွားနေခိုင်းဖို့ ရေးထား တာကိုး။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုပဲ နားလည်တယ်။ သွားနေလို့ ဘာအကျိုး အမြတ် ရမလဲတော့ မသိဘူး။ မေမေကတော့ သိမှာပေါ့။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် တုန်းကဆိုတော့ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေက အများကြီးပဲလေ။ ‘ရှေ့ ဖောရက်စ်၊ အဆောင်က လူတွေလက်ထဲ အပ်လိုက်’ ဆိုပြီး မေမေက ကျောင်းအုပ် ကြီးဆီက စာတစ်စောင်ကို ထည့်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာက ဘယ်က ဘယ်လို ပျောက်သွားမှန်း မသိပါဘူး။

အဆောင်မှာ နေရတာ ကြောင်တောင်တောင်ပဲပျ။ စစ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတဲ့ အသားမည်းမည်း လူတစ်ယောက်က လူတိုင်းကို အော်ဟစ်ပြီး အဖွဲ့တွေ ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တန်းစီပြီး မတ်တတ်

ရပ်ရတယ်။ သူက...

‘ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့က ဒီမှာနေ၊ မင်းတို့က ဟိုမှာနေ၊ မင်းတို့က ဒီအတိုင်းနေ’လို့ အော်ပြောတယ်။

အနားက လူတွေကို ကြည့်တော့လည်း စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ မျက်နှာပေး တွေနဲ့။ ဒီလူမည်းဟာ အရူးကြီးမှန်း ကျွန်တော်တောင် သိပါရဲ့ဗျာ။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ကို အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်ပြီး တန်းစီခိုင်း တယ်။ ပြီးတော့ ဝတ်ထားတာတွေ အကုန်ချွတ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် က မချွတ်ချင်ပေမယ့် လူတိုင်းက ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ကြတာမို့ ကျွန်တော် လည်း ချွတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နားရွက်ကအစ မမြင်ကွယ်ရာ အစိတ်အပိုင်းတွေအထိ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်တယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ စစ်ဆေးသူတွေက ကျွန်တော့်ကို ‘ကုန်းလိုက်စမ်း’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ကုန်းပေးလိုက်တော့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဖင်ထဲကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်း လာထိုးထည့်တယ်။ ကဲ...၊ ကြည့်လေ၊ သူတို့လုပ်ပုံ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကောင်ဘက် လှည့်ပြီး ခေါင်းကို ပိတ်ထိုး လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် သူတို့တစ်တွေ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားပြီး လူတစ်အုပ်က ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ကနေ တက်ဖိထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဘောလုံးပွဲမှာ ဒါမျိုး ကြုံဖူးနေကျဆိုတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူတို့တွေကို တွန်းထုတ်ပြီး တံခါးပေါက်ဝကနေ ထွက်ပြေးတော့တာပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေ့ကို ကြုံခဲ့ရတာတွေ ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ မေမေက စိတ်ဆိုးပေမယ့် ‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖောရက်စ်ရယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားပါလိမ့်မယ်’ လို့ ပြောတယ်။

တကယ်တော့ အဆင်မပြေပါဘူး။ နောက်တစ်ပတ်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ကို ဗန်ကားတစ်စီး ရောက်ချလာတယ်။ ကားထဲကနေ အနက်ရောင်တောက်တောက် စစ်ခမောက်တွေ ဆောင်းထားတဲ့ စစ်ဝတ်စုံနဲ့ လူတွေအများကြီး ထွက်လာတယ်။ သူတို့က တံခါးဝကနေ လှမ်းခေါ်တော့ ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ရောက်လာပြီး သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ‘အဆောင်ကိုပဲ ကားနဲ့ ပြန်ခေါ်သွားကြမှာ’ လို့ ပြောတယ်။ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အချိန် မရွေး စိတ်ဖောက်ပြန်တော့မယ့် အရူးလိုမျိုး တစ်ချိန်လုံး အနီးကပ် စောင့်

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ကြည့်တယ်။

ဒီတစ်ခေါက်ကျတော့ ရုံးခန်းအကြီးကြီးတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ စစ်ယူနီဖောင်း တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်စားထားတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပဲ တခြားပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ စစ်ဆေးကြပြန်ရော။ ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးကစားပွဲထက် ပိုလွယ်တော့ ကျွန်တော် အသာလေး လွတ်သွားပြန်တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို တခြားအခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာကျတော့ လူလေးငါးယောက်က စားပွဲရှည်ကြီး တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေကြတယ်။ ဟိုအရင်က စာမေးပွဲဖြေရသလိုမျိုး သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ မေးတယ်။ နောက်တော့ သူတို့အားလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တစ်ခုခု တိုင်ပင်တယ်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က စာရွက်တစ်ရွက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီစာရွက်ကို အိမ်ပြန်ယူသွားတော့ မေမေက ဖတ်ကြည့်ပြီး ‘ဘုရား မလို့ပါလား’ လို့ ရေရွတ်ပြီး ရင်ဘတ်ဖိ ငိုတယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ‘ဉာဏ်ရည်နိမ့်ပါးသူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် တာဝန်မှ ယာယီ ရပ်စဲလိုက်သည်’ လို့ ရေးထားတယ်။

အဲဒီကာလအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အဓိက အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အခန်းငှားနေထိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိတယ်။ သူက တယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီမှာ အော်ပရေတာ လုပ်တာ။ နာမည်က မစ္စ ဖရန်ချ်တဲ့။ သူက တကယ်ကို သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပျ။ အဲ...၊ များသောအားဖြင့်ပေါ့လေ။ တစ်ည မိုးတွေ ခြိမ်းနေတဲ့အချိန် ကျွန်တော် သူ့အခန်းနားက ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ မစ္စ ဖရန်ချ်က အခန်းဝကနေ ခေါင်းလေးပြှူပြီး ‘ဖောရက်စ်၊ ညနေတုန်းက မုန့်ချိုခဲတစ်ဘူး ရထားတယ်။ နည်းနည်းလောက် လာစားကြည့်မလား’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ဟုတ်ကဲ့...’လို့ ပြောတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲ ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းကန်စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မုန့်ဘူးကို ယူပြီး အထဲကနေ မုန့်တစ်ခု ထုတ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ‘နောက်တစ်ခု ယူဦးမလား’ လို့ မေးပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ သွားထိုင်ဖို့ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ကျွန်တော် မုန့်ဆယ့်ငါးခုလောက် စားလိုက်ရတယ်။ အပြင်မှာတော့ လျှပ်စီးတွေ လက်၊ မိုးတွေ ခြိမ်းနဲ့ ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာတွေလည်း လေ တိုက်လို့ လွင့်နေတယ်။ မစ္စ ဖရန်ချ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာပေါ် တွန်းလှဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သပ်တော့တာပဲ။ ‘မျက်လုံးကိုသာ မှိတ် ထား၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်’ လို့လည်း ပြောတယ်။ ဘာဆက်ဖြစ် တယ် ဆိုတာတော့ သိကြမှာပေါ့ဗျာ။ အရင်က ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ မျက်စိမှိတ်ထားတာမို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးမှန်းလည်း မပြောပြတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မေမေသိရင် ကျွန်တော့်ကို သတ်မှာ။ ဒါပေမဲ့ နောင်အခါမှာ ဒီအတွေ့အကြုံ ကြောင့် လောကကြီးကို အမြင်သစ်နဲ့ ကြည့်တတ်လာတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ပြဿနာက မစ္စ ဖရန်ချ်ဟာ သဘောကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်နေတာပဲ။ တကယ် တော့ အဲဒီညက ကိစ္စမျိုးကို ကျွန်တော်က ဂျင်နီနဲ့ပဲ ကြုံချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးအနေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးဖို့ ဝေးစွ၊ ချိန်းတွေ့ဖို့တောင် မလွယ်ကူဘူးမဟုတ်လား။ ဒါမျိုးဆိုတာ ညင်ညင် သာသာ ကိုင်တွယ်တတ်မှ ဖြစ်တာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေ့အကြုံသစ်ကြောင့်ပဲ ဂျင်နီကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ် ရမလဲလို့ မေမေ့ကို မေးကြည့်ဖို့ အားတက်လာတယ်။ မစ္စဖရန်ချ်နဲ့ ကိစ္စ ကိုတော့ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။ မေမေက ကျွန်တော့်အတွက် သူကြည့်ကျက် လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဂျင်နီအမေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဘာပြော လိုက်လဲတော့ မသိဘူး။ နောက်နေ့ညနေကျတော့ ဂျင်နီကိုယ်တိုင် အိမ် တံခါးဝကို ရောက်ချလာတယ်။

ဂျင်နီက အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ခေါင်းမှာ ပန်းတစ်ပွင့် ပန်ထား တယ်။ ဂျင်နီကို ဒီလောက်လှတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ မြင်ရမယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးဘူးဗျ။ သူ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ မေမေက ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ရေခဲမုန့်တစ်ခွက်နဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲက ထွက်လာဖို့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်က ဂျင်နီကို ခြံထဲ ဝင်လာတာ မြင်ကတည်းက မရိုးမရွ ဖြစ်နေတာ။ မေမေ ခေါ်တာနဲ့ အနောက်က လူငါးသန်း အလိုက်ခံရသလို ပြေးထွက်ပြီး တွေ့ချင်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ကိုယ်တိုင် လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ကနေ ဆွဲခေါ်မှ ထွက်လာမိတယ်။ မေမေက ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရေခဲမုန့်တစ်ခွက် ပေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ နေရထိုင်ရ ပိုသက်သာသွားတယ်။

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

မေမေက ကျွန်တော်တို့အတူတူ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ပါလားလို့ ပြောပြီး ဂျင်နီကို သုံးဒေါ်လာ ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား အိမ်က ထွက်လာကြတာပေါ့။ သဘောကောင်းတဲ့ ဂျင်နီကတော့ သိတဲ့ အတိုင်း စကားတပြောပြောနဲ့ ရယ်မောနေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အရူးတစ်ယောက်လို သွားအဖြဲသားနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပေါ့။ ရုပ်ရှင်ရုံက ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ လမ်းလေးငါးထိပ်လောက်တော့ ဝေးတယ်။ ဂျင်နီက လက်မှတ်နှစ်စောင် သွားဖြတ်ပြီး ရုံထဲ ဝင်ထိုင်ကြတာပေါ့။ သူက ‘ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် စားဦးမလား’ လို့ မေးတော့ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဂျင်နီ မုန့်သွားဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ ရုပ်ရှင်က စနေပြီ။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းက လူနှစ်ယောက်အကြောင်းပါ။ ဘွန်နီလို့ခေါ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ခလိုက်ဒ်လို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း။ သူတို့နှစ်ယောက်သား ဘဏ်တွေကို ဓားပြတိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အပစ်အခတ်၊ အသတ်အဖြတ်ခန်းတွေ အရမ်းများတယ်။ အညှီအဟောက်ခန်းတွေလည်း ပါတာပေါ့လေ။ သူတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ကြဖြတ်ကြတာကို ကြည့်ရတာ ပျော်ဖို့တော့ ကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ ဒါကြောင့် သတ်ကြဖြတ်ကြတဲ့အခန်း ရောက်လာတိုင်း ကျွန်တော် ထရယ်မိတယ်။ ဂျင်နီကတော့ အဲဒီအခန်းတွေ လာရင် ခုံမှာ ဝပ်နေတော့တာပဲ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း တစ်ဝက်လောက်အထိ ဝပ်နေရလို့လား မသိဘူး၊ ဂျင်နီ ခမျာ ကြမ်းပြင်မှာ ပြားကပ်နေတော့မလို့ပဲ။ ဂျင်နီအဖြစ်ကို မြင်ရတော့ ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ဘယ်လိုများ ပြုတ်ကျသလဲ မသိဘူးလို့ တွေးပြီး သူ့ကို ပခုံးကနေ ပြန်ဆွဲမ ထားရတယ်။

အဲဒီလို ဆွဲမထားတုန်း တစ်ခုခု ပြီးသွားတဲ့အသံ ကြားလို့ ငုံ့ကြည့်တော့ ဂျင်နီအင်္ကျီက လုံးဝ ပြိုထွက်နေပြီး အကုန်လုံး ဟောင်းလောင်းပေါ်ကုန်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က တခြားလက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့ကို ဖုံးပေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျင်နီက ဒေါသတကြီးနဲ့ ဂူးဂူးဝါးဝါး ထအော်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲကနေ အတင်းရုန်းထွက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူထပ်ပြုတ်မကျအောင် အတင်းဆွဲထားတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အနားက လူတွေက ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ရုတ်တရက် လျှောက်လမ်းကနေ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး ဂျင်နီနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဓာတ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးတာကြောင့် အကုန်ပေါ်ကုန်ရော။ ဂျင်နီက တဟီးဟီးနဲ့

စဉ်ရင်း ထိုင်ရာက ခုန်ထပြီး ရုံထဲကနေ ပြေးထွက်သွားတယ်။

နောက်တော့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ထခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ရုံးခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားကြတယ်။ ခဏနေတော့ ရဲသားလေးယောက် ရောက်လာပြီး သူတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောတယ်။ သူတို့က ရဲကားကို ပြပြီး နှစ်ယောက်က ရှေ့ခန်းမှာ၊ ကျန်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်နဲ့အတူ နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ နည်းပြ ဖဲလားစ်ရဲ့ လူမိုက်တွေနဲ့ သွားတုန်းကအတိုင်းပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရဲစခန်းကို တကယ်သွားတာ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘေးနားက စောင့်ကြပ်ပြီး အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒါက တော်တော်ဆိုးဝါးတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုပါဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဂျင်နီကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ပူနေမိတယ်။ တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့ မျက်လုံးကို လက်ကိုင်ပဝါလေး တို့ကာတို့ကာနဲ့ မေမေ ရောက်လာတယ်။ မေမေလက်နှစ်ဖက် ယှက်ပြီး ဆုပ်ထားတာကို မြင်တော့ သူများ မကြိုက်တာ တစ်ခုခုတော့ ငါလုပ်မိပြန်ပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလိုက်တယ်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာပြီးတဲ့နောက် တရားရုံးမှာ ဘာပွဲရှိလို့လဲတော့ မသိဘူး၊ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဝတ်စုံတွေဘာတွေ ကျကျနန ဆင်ပေးပြီး တရားရုံးကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီရုံးမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးတစ်လုံး လက်က ဆွဲထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက တရားသူကြီးကို စကားတွေ ပြောလိုက်၊ မေမေအပါအဝင် တခြားသူတွေကို ပြောလိုက်လုပ်တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ လူကြီးက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကနေ ဆွဲထူလို့ ကျွန်တော်လည်း မတ်တတ်ထရပ်ပေးလိုက်တယ်။ တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲလို့ မေးတော့ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိလို့ ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်တယ်။ တရားသူကြီးက ဘာများ ထပ်ပြောစရာ ရှိသေးလဲလို့ မေးတော့ ‘ကျွန်တော် သေးပေါက်ချင်တယ်’ လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ခမျာ နေ့တစ်ဝက်လောက် ထိုင်နေရတာ ညောင်းလှပြီ။ တရားသူကြီးက သူ့ထိုင်ခုံအဟောင်းကြီးပေါ်ကနေ ရှေ့ကို ကုန်းပြီး ကျွန်တော့်ကို သေချာပြုးကြည့်တယ်။ မသိရင် ကျွန်တော်ကပဲ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ အဲဒီနောက် ကိုနှုတ်ခမ်းမွေးက စကားထပြောတယ်။ တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ကို အိမ်သာ လိုက်ပို့လိုက်

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

လို့ သူ့ကို ခိုင်းတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို အိမ်သာဆီ လိုက်ပို့တယ်။ ကျွန်တော် နောက်လှည့်ကြည့်တော့ မေမေက သူ့ခေါင်းသူ လက်တစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က မျက်လုံးကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ တို့တို့နေတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့ တရားသူကြီးက မေးစေ့ကို လက်နဲ့ ပွတ်ရင်း ‘တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ’ လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို စစ်တပ်မှာ သွားထားသင့်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့် အပြုအမူကို ကြပ်မတ်ဖို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှပဲလို့ တွေးနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ရူးနေလို့ စစ်တပ်ကတောင် မခေါ်ဘူးလို့ မေမေက တရား သူကြီးကို ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့မနက်ကတင် တက္ကသိုလ်က စာတစ် စောင် ရောက်လာခဲ့တယ်။ စာထဲမှာ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ ဘောလုံး ကစားမယ်ဆိုရင် ကျောင်းကို အခမဲ့လာတက်လို့ ရတယ်တဲ့။ ဒီကိစ္စကိုလည်း တရားသူကြီးက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မြို့ကနေ ထွက်သွားရင် အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆိုတယ်။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်တော် အထုပ်အပိုး ပြင်ရတယ်။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် စီးရမယ့် ဘတ်စ်ကားရောက်လာတော့ မေမေကိုယ်တိုင် ကားပေါ် လိုက်ပို့ တယ်။ မေမေ ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းသွားတော့ ကားမှန်ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ မေမေက မျက်လုံးကို လက်ကိုင်ပဝါလေး တို့တို့ပြီး ငိုနေတယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲနေလို့ ကောင်း ကောင်းကြီး မှတ်မိနေတယ်။ ဘတ်စ်ကား ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ပါသွားတာပေါ့။

အခန်း - ၃

တက္ကသိုလ်ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကစားနေတဲ့ အားကစားခန်းမကို နည်းပြ ဘရိုင်ယန် ရောက်လာပြီး မိန့်ခွန်းခွင့်တယ်။ သူပြောတာတွေက နည်းပြ ဖဲလားစ် ပြောတာမျိုးတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘရိုင်ယန်က ပိုပြီး အပြောကောင်းမှန်း ကျွန်တော့်လိုလူတောင် သိတယ်။ သူက စကားကို တိုတိုပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောပေမယ့် နားထောင်လို့တော့ ကောင်းတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ကနေ လေ့ကျင့်ကွင်းဆီ အမြန်သွားကြဖို့နဲ့ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့လူကို သူကိုယ်တိုင် ကားပေါ်ကနေ ကန်ချမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’ လို့ အော်ပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ် သူ့ထက်ငါဦးအောင် ပြေးတက်ကြတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်က ဩဂုတ်လဗျ၊ ပြီးတော့ အယ်လာဘားမားပြည်နယ်က တခြားနေရာတွေထက် ပိုပူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်းစွပ်ဦးထုပ်ပေါ်မှာ ကြက်ဥတစ်လုံးတစ်လုံး တင်ထားလိုက်ရင် ဆယ်စက္ကန့်လောက်ဆို ကျက်သွားလောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းပြ ဘရိုင်ယန် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့လား မသိဘူး၊ ဘယ်သူမှ အဲဒီလို လုပ်မကြည့်ကြပါဘူး။ သူ့စိတ်ဆိုးအောင်လည်း ဘယ်သူမှ လုပ်ချင်ကြမယ် မထင်ဘူး။ ဘဝက တော်တော် စိတ်ကုန်ဖို့ ကောင်းတယ်။

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

နည်းပြ ဘရိယန်မှာလည်း ကြေးစားလူမိုက်လိုလို သူ့လူတွေ ရှိတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အိပ်ဆောင်ရှိတဲ့ နေရာ လိုက်ပြတယ်။ အိပ်ဆောင်က အုတ်နဲ့ သေချာဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အဦတစ်ခုပေါ့။ အဲဒီနေရာကို လူမိုက်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘေးကနေ စောင့်ကြပ်ပြီး ခေါ်သွားကြတာ။ ကျွန်တော့်အခန်းက အပေါ်ထပ်မှာပေါ့။ ကံမကောင်းတာက အဲဒီအဆောက်အဦက အပြင်က ကြည့်တော့သာ လှတာ။ အထဲမှာတော့ လုံးဝ ပြောင်းပြန်ပဲ။ လူမနေတာ တော်တော်ကြာနေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ အညစ် အကြေးတွေမှ အများကြီးပဲ။ တံခါးအများစုကလည်း ပတ္တာတွေ ပြုတ်၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ကွဲနဲ့။

အပြင်မှာ ၁၁၀ ဒီဂရီလောက် ပူတော့ အထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူအနည်း ငယ်ကလည်း အတိုအပြတ်တွေ ဝတ်ပြီး ကိုယ့်အိပ်ရာအသီးသီးပေါ်မှာ လှဲနေကြတယ်။ ယင်ကောင်တွေ ဘာတွေကလည်း တဝီဝီနဲ့၊ ဟောခန်းမထဲ မှာတော့ သတင်းစာ အပုံကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီသတင်းစာတွေများ ဖတ်ခိုင်းမှာလားလို့လန့်သွားသေးတယ်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆိုတော့ ပြောလို့ မရဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် သတင်းစာတွေကို ကြမ်းပြင်က အညစ်အကြေးတွေပေါ် ဖြန့်ခင်းဖို့ ပေးထားတာမှန်း သိသွား တယ်။ အဲဒါမှ ဖြတ်သွားရင် မပေတော့မှာကိုး။

လူမိုက်တွေက ကျွန်တော့်အခန်းဆီ လိုက်ပို့ပြီး ‘အခန်းဖော် ရှာ တွေ့ပါစေ’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နေမယ့် အခန်းဖော်နာမည်က ကားတစ်ဘာဖြစ်တယ် ဆိုလား၊ နာမည်အပြည့်အစုံကိုတော့ မမှတ်မိတော့ ဘူး။ လူကိုလည်း ရှာမတွေ့ပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော့်အထုပ်အပိုးတွေကို ကူဖြေပေးတယ်။ ရေချိုးခန်းကိုလည်း လိုက်ပြတယ်။ သန့်စင်ခန်းက လည်း ဓာတ်ဆီဆိုင်က ဟာမျိုးလောက်တောင် မသားနားတဲ့အပြင် ထင်ထား တာ ထက်တောင် အခြေအနေ ပိုဆိုးသေးတယ်။ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ သုံးလို့ ရပါတယ်။ မပြန်ခင် လူမိုက်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ‘ကားတစ်နဲ့ တည့်အောင် နေပါ’ လို့ မှာတယ်။ နှစ်ကောင်စလုံးက နလပိန်းတုံးတွေ မို့တဲ့လေ။ သူ့အဲဒီလို ပြောတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီမဟုတ်တမ်းတရားတွေ ကြားရ လွန်းလို့ နားကလောနေတဲ့ ကျွန်တော်က ရှုတည်တည်နဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက် မိတယ်။ အဲဒီလို ကြည့်ရပါ့မလားဆိုပြီး သူက ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်ငါးဆယ် ဒိုက်ထိုးခိုင်းတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတော့တာပေါ့။ □

အိပ်ရာပေါ် စောင်တစ်ထည် ဖြန့်ခင်းပြီးတော့ ကျွန်တော် အိပ်လိုက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ပူရင် လုပ်နေကျအတိုင်း မေမေနဲ့ ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြတယ်တဲ့။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို သံပရာရည် ဖျော်တိုက်ပြီး နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် စကားတွေ ပြောတယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးဆီက အုံးခနဲ အသံကြီး ကြားရပြီး တံခါးရွက်ကြီး ကျိုးသွားတာမို့ အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး သေမလောက် ကြောက်သွားတယ်။ တံခါးဝမှာ လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာက ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့ပုံ၊ မျက်လုံးတွေက ဖောင်းမို့နေပြီး ရှေ့သွားတွေ မရှိဘူး။ နှာခေါင်းပွပွကြီးနဲ့ ဆံပင်တွေကလည်း ဓာတ်လိုက်ထားသလို ထောင်မတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီလူဟာ ကားတစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်လိုက်တယ်။

သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာပုံက မသိရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆွဲထိုးတော့မယ့်အတိုင်း ဟိုကြည့်လိုက် ဒီကြည့်လိုက်နဲ့၊ ပြီးတော့မှ ကျိုးသွားတဲ့ တံခါးကို ကျော်ခွပြီး ဝင်လာတယ်။ ကားတစ်က အရပ်သိပ်မရှည်ပေမဲ့ ဗလတောင့်ပုံ ရတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို...

‘မင်း ဘယ်ကလဲ’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က...

‘မိုဘိုင်းလ်နယ်က...’ လို့ ပြောတော့ သူက...

‘အဲဒီမြို့က ရွံစရာ ကောင်းတယ်’ လို့ ပြောတယ်။

သူက အော့ပဲမြို့ကတဲ့၊ မြေပဲထောပတ် လုပ်ရောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်သာ မြေပဲထောပတ်ကို မကြိုက်ရင် ကျွန်တော့်ဖခင်ကို ထောပတ်နဲ့ သုတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ရက်အတော်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ ပြောမိသမျှက ဒါအကုန်ပဲ။

ညနေဘက် ဘောလုံးလေ့ကျင့်ကြတော့ ကွင်းထဲမှာ ပူချက်က ဒီဂရီပေါင်း တစ်သောင်းလောက်တောင် ရှိသလား မသိပါဘူး။ နည်းပြ ဘရိုင်ယန်ရဲ့ လူမိုက်တွေက ဟိုဒီပြေးရင်း ကျွန်တော်တို့ကို လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဖို့ အော်ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပင်ပန်းလွန်းလို့ လျှာထွက်နေပေမယ့် ကြိုးစားတော့ ကြည့်ရတာပဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်တို့ကို လူစုခွဲ၊ ပုံစံချပြီး ပြေးခိုင်းတယ်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကို မလာခင်တုန်းက ဘောလုံးကစားကွက် ပေါင်းစုံ သန်းနဲ့ချီပြီးပါတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ် ရဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

နည်းပြ ဖဲလားစ်ဆီ သွားပေးပြီး ဒါတွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ မေးတော့ သူက ‘ဘာမှမှ လုပ်လို့ မရတာ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့မှပဲ တစ်ခုခု မေးကြည့်တော့’ လို့ ပြောပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါနေတတ်တယ်။ အခုတော့ နည်းပြ ဖဲလားစ်ရဲ့ စကားကို နားမထောင်ခဲ့မိရင် အကောင်းသားလို့ တွေးမိတယ်။

ဘောလုံးကို တခြားသူဆီ ပစ်ပေးရမယ့် ပထမဆုံးအခေါက်မှာ ကျွန်တော်က ဘောလုံးကို ကိုင်ပြီး ဘက်မှားပြေးမိတယ်။ အဲဒီတော့ လူမိုက်ခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဆူပါလေရော။ သူက အော်တာကို ရပ်ပြီး ဟိုမှာတုန်းက ဘယ်လို ကစား ရမလဲ သင်မပေးလိုက်ဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က အီးအဲနဲ့ ပြောဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း သူက လက်ဝါးတကာကာနဲ့ တော်ပါတော့ဆိုတဲ့ အမူအရာ လုပ်ပြတယ်။ သူစိတ်ငြိမ်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ကွင်းငါးပတ် ပြေးခိုင်း တယ်။ ကျွန်တော် ပြေးနေတုန်း သူက နည်းပြ ဘရိုင်ယန်ဆီ သွားပြီး တိုင်ပင်တယ်။

နည်းပြ ဘရိုင်ယန်က စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက် တာဝါတိုင်ထိပ်က စင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အပေါ်စီးကနေ ကြည့်နေတာ၊ မသိရင် သူက ဘုရားသခင်ကျနေတာပဲ။ ကျွန်တော်က ကွင်းကို ပတ်ပြေးရင်း သူဆီ လှမ်းကြည့်တော့ လူမိုက်က တာဝါတိုင်ပေါ် တက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ နောက်တော့ လူမိုက်က ဘာပြောလိုက်လဲတော့ မသိဘူး။ ဘရိုင်ယန်က သူ့ကို ကုန်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ့အကြည့်က စူးရှတောက်ပလွန်းလို့ ကျွန်တော်ဖြင့် ထူမှုသွားမိတယ်။ ရုတ်တရက် အော်လန်ကနေ ‘ဖောရက်စ်ဂမ့်၊ နည်းပြစင်ဆီ သတင်းလာပို့ပါ’ ဆိုတဲ့ အသံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။ တာဝါတိုင်ဆီ လှမ်း ကြည့်တော့ နည်းပြ ဘရိုင်ယန်နဲ့ လူမိုက်တို့ စင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာကြတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ဆီ ပြေးသွားပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ရှေ့ မရောက်ဘဲ နောက်ကဲ့ပဲ ပြန်ရောက်သွားပါစေလို့ ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိ တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘရိုင်ယန်ဆီ ရောက်တဲ့အခါ သူက ပြုံးနေတာမို့ ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပွဲကြည့်စင်က ခုံတန်း တွေဆီ ဆွဲခေါ်လာပြီး ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ‘ဘောလုံးကစားကွက်တွေ

သင်မထားဘူးလား’ လို့ ထပ်မေးတယ်။ ကျွန်တော်က နည်းပြ ဖဲလားစ်ကို တော့ မေးကြည့်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘရိုင်ယန်က ဆုံးတဲ့အထိ နားမထောင်ဘဲ စည်းဝိုင်းထဲ ပြန်သွားခိုင်းပြီး ဘောလုံး ပြန်ဖမ်း ခိုင်းတယ်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်က သူ မကြားချင်တာ တစ်ခုခုများ ပြောလိုက်မိလို့လား မသိဘူး။ ဥပမာ အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းက တစ်ခါမှ သူများဆီ ဘောလုံးပစ်မပေးဖူးတာကိုပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့် ကို ကိုယ့်ဂိုးစည်းကိုယ် မမှတ်မိမှာစိုးလို့ ဘောလုံးကို လက်ထဲထည့်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြေးခိုင်းတာကိုး။

ဒီအကြောင်းကို ကြားတော့ ဘရိုင်ယန်က မျက်လုံးကလေး မှေးပြီး ဟိုးအဝေးကြီး လှမ်းကြည့်သလိုလို လုပ်နေတယ်။ မသိရင် လမင်းကြီးကို လှမ်းမျှော်နေသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ အဲဒီနောက် သူက လူမိုက်ကို ဘောလုံး တစ်လုံး သွားယူခိုင်းတယ်။ ဘောလုံး ယူလာတော့ ဘရိုင်ယန်က ကျွန်တော့် ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကို သွားနေလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် နေရာယူပြီးတဲ့အခါ သူက ဘောလုံးကို ကျွန်တော့်ဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။ ဘောလုံးက ကျွန်တော့်ဆီ အနှေးပြကွက်နဲ့ လာနေသလိုမျိုး မြင်ပေမယ့် ရောက်လာတဲ့ ဘောလုံးကို ကျွန်တော်က လက်နဲ့ ပုတ်ချလိုက်တယ်။ ဘရိုင်ယန်က ဒါကို အစောကြီးကတည်းက သဘောပေါက်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လုပ်တယ်။ သူတစ်ခုခုကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက သိနေတယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က တစ်ခုခု တလွဲလုပ်မိရင် မေမေက ‘ဖော ရက်စ်ရယ်၊ သတိထားမှပေါ့၊ တော်ကြာ သူများတွေ ထွက်ပြေးကုန်ပါမယ်’ လို့ ပြောတတ်တယ်။ အဲဒီလို ထွက်ပြေးကြမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် အမြဲပိုပြီး သတိထားတဲ့အခါတိုင်း အဆိုးဆုံးတွေ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ အခုလည်း ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ဆောင်မှာ နေဖို့ ပို့လိုက်ကြတာ မဟုတ်လား။ တလွဲတချော် လုပ်တဲ့သူတွေကို ဘယ်သူက သည်းညည်းခံနိုင်မှာလဲ၊ အရူး ကျောင်းမှာတောင် မရဘူးလေ။ တစ်ညမှာ ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ရိုင်ဖယ် ဘယ်ကနေ ရလဲတော့ မသိဘူး၊ လမ်းထဲက ကျောင်းသား အဆောင်တစ်ခုရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို လိုက်ပစ်တယ်။ တက္ကသိုလ်ပရဂျက် ထဲက ရဲသားတွေ ထွက်လိုက်ကြပေမယ့် ကံကောင်းလို့ လွတ်သွားတယ်။

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

အဲဒီအတွက် ဘရိုင်ယန်က သူ့ကို ကွင်းပတ်ပြီး ပြေးခိုင်းတာ သေမတတ်ပဲ။

ကားတစ်နဲ့လည်း သိပ်ပေါင်းလို့ရတာ မဟုတ်တော့ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်း ဖြစ်နေတာပေါ့။ မေမေ့ကိုလည်း လွမ်းလို့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ကားတစ်ကိုကျ ဘယ်လိုမှ နားလည်ပေးလို့ မရဘူး။ သူ ပြောတာတွေကလည်း ဘာတွေမှန်း မသိဘူး။ ဘာပြောချင်မှန်းလဲ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ အများအားဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုတာပဲ သိတယ်။

ကားတစ်မှာ ကားတစ်စီး ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ကားကို ကျွန်တော့်ပေးပြီး ကွင်းပြင်တစ်ခုမှာ အမောင်းကျင့်ခိုင်းတတ်တယ်။ တစ်ရက် သူ့ဆီ လိုက်သွားတော့ လမ်းဘေးက မြောင်းကြီးတစ်ခုနားမှာ ကားကို ရပ်ထားပြီး ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်လိုက်၊ ဆဲဆိုလိုက် လုပ်နေတယ်။ ကြည့်ရတာ ကားဘီးပေါက်သွားလို့ လဲမလို့ လုပ်တာ ဖြစ်မယ်။ ကားဘီးခွေထဲက ဝီးနပ်တွေ ဖြုတ်ထားရင်း မတော်တဆ တိုက်မိပြီး မြောင်းထဲ ပြုတ်ကျသွားတာ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို...

‘ကားဘီးတစ်ခုစီက ဝီးနပ် တစ်လုံးစီ ဖြုတ်လိုက်လေ။ ဒါဆို ဝီးနပ် သုံးလုံး ရမယ်။ ကားဘီးအသစ်ကို အဲဒီဝီးနပ်တွေ တပ်လိုက်ရင် ရပြီလေ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကားတစ်က ဆဲနေတာ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း

‘မင်းက ရူးနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါကို ဘယ်လိုများ တွေးမိတာလဲ’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က

‘အေး...၊ ငါ ရူးနေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ငတုံးမှ မဟုတ်ပဲ’ လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။

ကားတစ်က သူ့ကို နှိမ်ရပျံ့မလားဆိုပြီး ပါးစပ်ကနေ စဉ်းစားလို့ ရသမျှ အယုတ်ပတ်ဆုံး စကားလုံးတွေနဲ့ ဆဲလည်း ဆဲ၊ ကားတာယာဖြုတ်တံကြီးလည်း ကိုင်ပြီး လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးရတယ်။ သူနဲ့ ဆက်ဆံရေးလည်း တစ်ခါတည်း အဆုံးသတ်သွားပုံပဲ။

အဲဒီကနေ အဆောင်ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း တခြားနေရာ ပြောင်းနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ အထုပ်အပိုးတွေကို မြေအောက်ခန်းထဲ ရွှေ့ထားလိုက်တယ်။ မြေအောက်ခန်းက အပေါ်က အခန်းလောက် မညစ်ပတ်တဲ့အပြင် လျှပ်စစ်မီးသီး တစ်လုံးလည်း ရှိတယ်။

နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော့်အိပ်ရာကိုပါ မြေအောက်ခန်းထဲ ရွှေ့ပြီး နေလိုက်တယ်။

အဲဒီအတောတွင်းမှာ ကျောင်းစတက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိသွားကြပုံရတယ်။ အားကစားဌာနဆိုရင် အားကစားလုပ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး ထင်တယ်။ ကာယပညာလို အတန်းမျိုးက ကျွန်တော့်အတွက် လွယ်မယ်လို့ ယူဆတယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်နာမည် စာရင်းသွင်းပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ အတန်းနဲ့ သိပ္ပံဘာသာ သို့မဟုတ် သင်္ချာထပ်ယူရတယ်။ နောက်မှ သိလာတာက ထူးချွန်တဲ့ ဘောလုံးသမားဆိုရင် ကျောင်းမှာ အတန်း သိပ်မတက်ရဘူးဆိုတာပဲ။

သိပ္ပံဌာနမှာ ဆရာတစ်ယောက်ရှိပေမယ့် ဆိုးတာက သူက ရူပဗေဒကို အဓိက သင်တာ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ရူပဗေဒကို မသိပေမယ့် သူတို့ကတော့ အတန်းထဲ လာတက်ခိုင်းပါတယ်။ သူ့အတန်းမှာ တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက် ရေးပြီး ငါးပေါင်လောက် လေးတဲ့ ဖတ်စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ပေးတယ်။ ညဆိုရင် အဲဒီစာအုပ်ကြီးကို ခုတ်ပေါ်မှာ ချ၊ မီးသီးအလင်းရောင်နဲ့ လိုက်ဖတ်ကြည့်တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး၊ ထူးဆန်းတာက ကျွန်တော် အဲဒီစာအုပ်ထဲက ညီမျှခြင်းတွေကို အလွယ်လေးနဲ့ နားလည်တယ်။ နားမလည်တာက ဒီလောက်လွယ်တဲ့ ညီမျှခြင်းတွေကို ဘာလို့များ အတန်းထဲမှာ တစ်ထိုင်တည်း မလုပ်ခိုင်းတာလဲ မသိဘူး။ ဆရာနာမည်က ပါမောက္ခ ဟွမ်စ်တဲ့။ ပထမဆုံး စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတော့ ဆရာက သူ့ရုံးခန်းထဲ ခေါ်တွေ့ပြီး

‘ဖောရက်စ်၊ ငါ့ကို မှန်မှန် ပြောကွာ။ မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ဒီအဖြေတွေ လာပြောပြထားတာလား’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြတော့ သူက ဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာတွေ ရေးထားတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးပြီး အဖြေကို တစ်ခါတည်း ချရေးခိုင်းတယ်။ မေးခွန်းတွေကို ဖြေပြီးတော့ ဆရာက ကျွန်တော့်အဖြေလွှာကို လာကြည့်ပြီး ခေါင်းတရမ်းရမ်းနဲ့ ‘ဘုရားသခင်...’ လို့ တ တယ်။

အင်္ဂလိပ်စာမှာတော့ သိပ်ကံမကောင်းဘူးရယ်။ အဲဒီဌာနက လူတွေမှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိကြဘူး ထင်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ‘စာမေးပွဲ ကျခါမှသာ ကျရော၊ အတန်းသာ တက်စမ်းပါ’ လို့ ပြောတယ်။

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

နောက်ပိုင်းကျတော့ သူတို့လည်း တစ်ခုခုကို နားလည်သွားတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာနာမည်က မစ္စတာဘွန်းတဲ့။ သူက စကားကလည်း များ၊ စည်းကမ်းကလည်း သိပ်ကြီးသလို ပေါင်းရသင်းရလည်း သိပ်ခက်တဲ့ လူစားမျိုး။ ပထမဆုံး အတန်းပြီးတဲ့နေ့မှာ သူက ညကျရင် ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ ခပ်တိုတို တစ်ပုဒ် ကိုယ့်ဘာသာ ရေးလာခဲ့ကြလို့ မှာလိုက်တယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော် လုပ်ရသမျှထဲမှာ အခက်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကျခါမှ ကျရော ပြောတဲ့အတိုင်းတော့ ရေးလိုက်ပါ့မယ်လေဆိုပြီး တစ်ညလုံး စဉ်းစားလိုက်၊ ရေးလိုက် လုပ်တယ်။

နောက်ရက်အနည်းငယ် ကြာတော့ မစ္စတာဘွန်းက အပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ စာရွက်တွေကို ပြန်ဝေပေးတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း လူတိုင်းရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရယ်စရာ သဘောမျိုး ဝေဖန်တယ်။ ကျွန်တော့် နားရောက်လာတော့ သူငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာ သေချာပါပြီလို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်စာရွက်ကို ကိုင်ထားရင်း အားလုံးကြားရအောင် အကျယ်ကြီး ဖတ်ပြတယ်။ သူ စရယ်တော့ တခြားသူတွေကလည်း လိုက်ရယ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်က အရူးကျောင်းမှာ နေခဲ့ရတဲ့အကြောင်း၊ နည်းပြ ဖဲလားစ်ကြောင့် ဘောလုံးကစားဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲအကြောင်း၊ စစ်တပ်က လာခေါ်တဲ့အကြောင်း၊ ဂျင်နီနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တဲ့အကြောင်း အကုန်ရေးထားတာကိုး။ စာဆုံးအောင်လည်း ဖတ်ပြီးရော၊ မစ္စတာဘွန်းက...

‘ကဲ အခုမှပဲ အစစ်အမှန်ကို တွေ့တော့တယ်။ ငါလိုချင်တာ ဒါမျိုးကွ’ လို့ ပြောတယ်။

လူတိုင်းက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ကြတဲ့အခါ မစ္စတာဘွန်းက...

‘အရေးအသား ဖန်တီးမှုပညာဌာနကို သွားဖို့သာ ပြင်ထားတော့ မစ္စတာဖောရက်စ်ရေ၊ ဒီလို ရေးနိုင်အောင် ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးရသလဲ’ လို့ မေးတော့...

‘ကျွန်တော် သေးသွားပေါက်ဦးမယ်’ လို့ပဲ ဖြေမိတယ်။ မစ္စတာဘွန်းက နောက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆုတ်တယ်။ ပြီးတော့မှ တဟားဟား ထရယ်တယ်။ အဲဒီတော့ တခြားသူတွေကလည်း လိုက်ရယ်ကြတာပေါ့။ သူက ‘မင်းဟာ သိပ်နောက်တတ်တဲ့ ကောင်ပဲ မစ္စတာဖောရက်စ်’ လို့ ပြောတော့

ကျွန်တော်လည်း အံ့ပဲ အံ့သြနေမိတယ်။

နောက်ရက်အတော်ကြာပြီး စနေနေ့မှာ ပထမဆုံး ဘောလုံးပွဲ စကစားတယ်။ လေ့ကျင့်ချိန် အများစုက အတော်လေး အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ ဘရိုင်ယန်က ကျွန်တော့်ကို အထက်တန်းကျောင်းမှာ ဖဲလားစ် လုပ်သလို မျိုးပဲ လုပ်ခိုင်းတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးပေးပြီး ပြေးခိုင်းတာ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ပြေးနိုင်ခဲ့တာမို့ လေးပွဲစကစားအပြီးမှာ ပြိုင်ဘက် ဂျော်ဂျီယာတက္ကသိုလ်အသင်းကို ၃၅-၃ မှတ်နဲ့ နိုင်သွားတယ်။ အသင်းသားအားလုံးက ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကို ပုတ်ပြီး အားပေးကြတာ ကျောကို အောင့်ရောပဲ။

ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပြီးတော့ မေမေ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ မေမေက ကစားပွဲအကြောင်းကို ရေဒီယိုကနေ နားထောင်နေတာ။ ပျော်လွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ကျရတယ်တဲ့။ အဲဒီညက လူတိုင်း ပါတီပွဲ သွားကြပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ သွားဖို့လားဖို့ ဘယ်သူကမှ လာမမေးကြတာနဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာပဲ ဆင်းနေလိုက်တယ်။ အောက်ထပ်မှာ နေနေတုန်း အပေါ်ထပ်ကနေ ဂီတသံလိုလို အသံတစ်ခု ကြားရတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ အဲဒီအသံက သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ဘာများလဲလို့ အပေါ်ထပ် တက်ကြည့်မိတာပေါ့။

တကယ်တော့ အဲဒီအသံက ဘတ်ဘာလို့ ခေါ်တဲ့ကောင်က တူရိယာတစ်ခုကို ပါးစပ်နဲ့ မှုတ်နေတာ။ သူက လေ့ကျင့်ချိန်မှာ ခြေထောက် ကျိုးသွားလို့ ဘယ်မှ မသွားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့အနား သွားထိုင်ပြီး နားထောင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောဖြစ်ဘူး။ သူက သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်က တခြားခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်တယ်။ သူက ဘာဂျာမှုတ်နေတာ။ တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ကျွန်တော်က ‘ငါ မှုတ်ကြည့်လို့ ရမလား’ လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူက ‘ရပါတယ်’ လို့ ပြောပြီး ဘာဂျာကလေး လှမ်းပေးတယ်။ အဲဒီအရာလေးက ကျွန်တော့်ဘဝကို ထာဝရ ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့မိဘူးဗျာ။

ကျွန်တော် ခဏလေးနဲ့ ဘာဂျာ မှုတ်တတ်သွားတယ်။ ဒီတော့ မှုတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်မှုတ်တဲ့အခါ ဘတ်ဘာက ဒီလောက်ကောင်းတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလို့ ပြောပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ အတော်ကြီး

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ကြာတော့ ဘတ်ဘာက ‘ဘာဂျာကို မင်းပဲ ယူသွားလိုက်ပါတော့ကွာ’ လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဘာဂျာလေး ယူလာပြီး အိပ်မပျော် မချင်း မှုတ်နေလိုက်တယ်။

နောက်နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ပေါ့။ ကျွန်တော်က ဘာဂျာကို ဘတ် ဘာ့ဆီ သွားပေးတော့ သူက ‘ငါ့မှာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ဒါကို မင်းပဲ သိမ်းထားလိုက်’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ပျော်သွား တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး တစ်နေကုန် စိတ်ရှိလက်ရှိ ဘာဂျာမှုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

နေဝင်ခါနီး ညနေစောင်းတော့ အိပ်ဆောင်ကို လမ်းလျှောက်ပြန် လာခဲ့တယ်။ တက္ကသိုလ်ပရဝုဏ်ထဲက လေးထောင့်မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ် လျှောက်လာတုန်း ရုတ်တရက် ‘ဖောရက်စ်...’ လို့ အော်ခေါ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော် အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂျင်နီဗျာ...။

သူ့မျက်နှာက ပြုံးပြီးနေတာပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး လက်ချင်းချိတ်တယ်။ ပြီးတော့ မနေ့က ကျွန်တော် ဘောလုံးကစားတာ သူတွေ့တဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်တော်တဲ့အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို သူစိတ်မဆိုးကြောင်း၊ အဲဒါက ကျွန်တော့်အမှား မဟုတ်ကြောင်း၊ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြီး သူနဲ့အတူ ကိုကာကိုလာ သွားသောက်ကြမလားလို့ မေးတယ်။

ဂျင်နီနဲ့ အတူတူ ထိုင်ရတဲ့အဖြစ်က ကိုယ့်ဘာသာတောင် ယုံရခက် ကြီးဗျ။ သူက ဂီတနဲ့ ပြဇာတ် အတန်းတက်နေတယ်တဲ့။ မင်းသမီးဖြစ်ဖြစ် အဆိုတော်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်မတဲ့လေ။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့လေးတစ်ခုလည်း ဖွဲ့ထားသေး တယ်တဲ့။ မနက်ဖြန်ညကျရင် စတုရန်းဒန့်ယူနီယံခန်းမထဲမှာ ရှိမယ်၊ လာခဲ့ပါ လားလို့ ပြောတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်တော့ မနက်ဖြန် ရောက်တဲ့အထိတောင် စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူးဗျာ။

အခန်း - ၄

နည်းပြ ဘရိုင်ယန်က လျှို့ဝှက်အကြံအစည် တစ်ခုချထားတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့အသင်းသား ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောထားပုံ မရဘူးဗျ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးဖမ်းနည်း သင်ပေးတယ်။ နေ့တိုင်း ပုံမှန်လေ့ကျင့်ပြီးတာနဲ့ လူမိုက်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဘောလုံးဖမ်းပုံကို လျှာထွက်တဲ့အထိ ထပ်လေ့ကျင့်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘောလုံးဖမ်း တတ်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘရိုင်ယန်က ကျွန်တော့်ကို အသင်းရဲ့ ဝှက်ဖဲ အဖြစ် ထားထားကြောင်း ဖွင့်ပြောပြတယ်။ အရင်က တခြားအသင်းသား တွေက ကျွန်တော့်ဆီ ဘောလုံးပစ်မပေးသလို ကျွန်တော့်ကို စောင့်လည်း ကြည့်မနေကြဘူးကိုး။

အခုတော့ ဘတ်ဘာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ် လာကြပြီ။ သူက ဘာဂျာနဲ့ မှုတ်တဲ့ တခြားသီချင်းအသစ်တချို့ ထပ်သင် ပေးတယ်။ တစ်ခါတလေ သူက မြေအောက်ခန်းထဲ ဆင်းလာပြီး နှစ် ယောက်သား ဘာဂျာ အတူမှုတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘတ်ဘာက ကျွန်တော် မှုတ်တာ သူ့ထက် ကောင်းတယ်လို့ အမြဲပြောတယ်။ ဘာဂျာသာ မမှုတ်မိ ရင် အိမ်ကိုပဲ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး ပြန်မိမှာ။ ဘာဂျာမှုတ်ရတာ သိပ်ကောင်း

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

တယ်ဗျ။ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြောမပြတ်တဘူး။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ဘာဂျာတစ်လက်ဖြစ်သွားပြီး မှုတ်နေတဲ့ အချိန်ဆို ကြက်သီးတွေတောင် ထတယ်။ အဓိကက လျှာရယ်၊ နှုတ်ခမ်းရယ်၊ လက်ချောင်းတွေရယ်၊ လည်ပင်းလှုပ်နည်းရယ်ပေါ့။ ဧကန္တ လျှာထွက်အောင် ဘောလုံးဖမ်းကျင့်ရလို့ လျှာက ရှည်ထွက်လာတယ် ထင်ပါရဲ့။

သောကြာနေ့ကျတော့ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ရတာပေါ့။ ဘတ်ဘာက ကျွန်တော့်ကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ လိုးရှင်းနဲ့ ဆံပင်လိမ်းတဲ့ အမွှေးရည်ချေးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ စတုရန်းယူနီယံခန်းမဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ လူတွေမှ အများကြီးရယ်။ ဂျင်နီနဲ့ တခြားလူသုံးလေးယောက်က စင်ပေါ်မှာ။ ဂျင်နီက ဂါဝန်အရှည်ကြီး ဝတ်ပြီး ဂစ်တာတီးနေတယ်။ တခြားတစ်ယောက်က ဘင်ဂျို၊ နောက်တစ်ယောက်က ဘူးလ်ဖစ်ဒယ်လို့ ခေါ်တဲ့ တယောကြီးကို လက်နဲ့ တီးတယ်။

သူတို့တီးတာ တော်တော် ကောင်းတယ်။ ဂျင်နီက လူအုပ်ထဲက ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ပြုံးပြီး ရှေ့ကို လာထိုင်ဖို့ မျက်စပစ်ပြတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့ဆုံးက ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ပြီး ဂျင်နီကို ကြည့်ရင်း နားထောင်တာပေါ့။ တေးသံကလည်း သာယာသလို ဂျင်နီကလည်း လှချက်ဗျာ။

သူတို့တီးတာ တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်။ လူတိုင်းက ဂီတသံမှာ ပျော်ဝင်စီးမျောရင်း ပျော်ရွှင်နေကြပုံ ရတယ်။ သူတို့က ဂျုံးဘေ့စ်၊ ဘော့ဘ်ဒေလန်၊ ပီတာပေါလ်နဲ့ မေရီတို့ရဲ့ သီချင်းတွေကို တီးကြတာ။ ကျွန်တော်က မျက်စိကိုပါ မှိတ်ပြီး နားထောင်တယ်။ ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ ဘာဂျာကလေး ထုတ်ပြီး သူတို့နဲ့အတူ လိုက်မှုတ်နေမိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းလိုက်သလဲလို့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျင်နီက ဘော့ဘ်ဒေလန်ရဲ့ Blowin in the Wind သီချင်းကို ဆိုနေတာ။ ကျွန်တော် ဘာဂျာ စမှုတ်တော့ ဂျင်နီက အဆိုရပ်သွားတယ်။ ဘင်ဂျို တီးတဲ့သူလည်း ရပ်သွားတာပေါ့။ သူတို့ မျက်နှာတွေက တော်တော် အံ့အားသင့်သွားကြတဲ့ ရုပ်မျိုး။ အဲဒီနောက် ဂျင်နီက သွားတွေ ပေါ်တဲ့အထိ ပြုံးပြီး သီချင်းကို ဆက်ဆိုတယ်။ ဘင်ဂျို သမားကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘာဂျာကို အခွင့်အရေးပေးတဲ့အနေနဲ့ အတီးရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာဂျာမှုတ်ပြီးတဲ့နောက် အားလုံးက လက်ခုပ်

ထတီးကြတယ်။ ဂျင်နီက စင်ပေါ်က ဆင်းလာလို့ သူတို့အဖွဲ့ ခဏနားလိုက်တယ်။ သူက

“အံ့ဩလိုက်တာ ဖောရက်စ်ရယ်၊ နင် ဘယ်ကနေ ဘာဂျာအမှုတ် သင်လာတာလဲ” လို့ မေးတယ်။

ဘာပဲပြောပြော အဲဒီနောက်ပိုင်း ဂျင်နီက သူတို့အဖွဲ့ထဲ ကျွန်တော့်ကိုပါ ဘာဂျာလာမှုတ်ခိုင်းတယ်။ သောကြာနေ့တိုင်း ကစားပွဲလည်း မရှိတာမို့ သူတို့နဲ့အတူ လိုက်ဖျော်ဖြေရတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တစ်ညစာ ဖျော်ဖြေခ နှစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ပေးတယ်။ ဂျင်နီနဲ့ ဘင်ဂျီသမား ငြိနေတာ မသိသေးခင်အထိတော့ ကျွန်တော့်မှာ နိဗ္ဗာန်ဘုံ ရောက်နေသလို ခံစားရတာ ပေါ့လေ။

ကံမကောင်းစွာပဲ အင်္ဂလိပ်စာအတန်း တက်ရတာ သိပ်အဆင်မပြေ တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သူဖတ်ပြီး တစ်ပတ် လောက် ကြာတော့ မစ္စတာဘွန်းက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး...

‘ဒီမယ် မစ္စတာဂမ့်၊ နောက်ဟယ်ပြောင်ဟယ် အချိန်တွေ ရပ်ပြီး အတည်စလုပ်ရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီ’ လို့ ပြောတယ်။ သူက ကျွန်တော်ရေး ထားတဲ့ ကဗျာဆရာ ဝက်စ်ဂျေ့ခ်အကြောင်း စာတမ်းကို ပြန်ပေးရင်း...

‘မင်းလုပ်တော့မှ ဂန္ထဝင်လက်ရာတွေဟာ သုံးစားမရသလို ဖြစ်နေ ပြီ။ မသိရင် ပုပ်တို့၊ ဒရိုင်ဒန်တို့ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာတွေက မဟုတ်တရုတ်တွေ လျှောက်ရေးထားတာ ကျနေတာပဲ’ လို့ ပြောတယ်။

သူက အဲဒီသဘောမျိုးတွေပဲ အထပ်ထပ် ပြောနေတော့ မစ္စတာ ဘွန်းဟာ ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ရည်မမီမှန်း သဘောမပေါက်ရှာပါလားလို့ စပြီး နားလည်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် သူသိသွားပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူက ဘယ်လို ပြောလိုက်သလဲတော့ မသိဘူး။ တစ်နေ့ အားကစားဌာနက ကျွန်တော့်အုပ်ထိန်းသူ အကြံပေးအရာရှိက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး တခြားအတန်းတွေကနေ ထုတ်ထားကြောင်းနဲ့ နောက် တစ်နေ့မနက်ကျရင် တက္ကသိုလ်ဆေးပညာဌာနက ဒေါက်တာ မေးလ်ဆီ သွားပြီး သတင်းပို့ဖို့ ပြောတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောကျတော့ ကျွန်တော် အဲဒီကို သွား တယ်။ ဒေါက်တာ မေးလ်က သူ့ရှေ့က စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးကို စစ်နေတယ်။

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

သူက ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ပါလို့ ပြောပြီး မေးခွန်းတွေ စမေးတယ်။ မေးတာ ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော့်အဝတ်တွေကို အောက်ခံဘောင်းဘီကလွဲပြီး အကုန် ချွတ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဟိုးတစ်ခေါက်က စစ်တပ်က ဆရာဝန်တွေလို အကုန်လုံး မချွတ်ခိုင်းလို့ တော်ပါသေးရဲ့လို့ တွေးပြီး စိတ်အေးသွားမိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို ဖြိုကြည့်တယ်။ ရာဘာတူလေး တစ်လက်နဲ့ ခူးခေါင်းကို ထုကြည့်တယ်။

နောက်တော့ ညနေကျရင် ပြန်လာလို့ ရမလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာဂျာမုတ်တာကိုလည်း နားထောင်ချင်လို့ ဘာဂျာလည်း ယူလာခဲ့ပါတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဆေးပညာအတန်းချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဘာဂျာမုတ်ခိုင်းလို့ ရလားလို့ မေးတယ်။ ဒီအဖြစ်က ကျွန်တော့်လို သိပ် မစဉ်းစားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ထူးတော့ ထူးဆန်းပေမယ့် ကျွန်တော်က ရပါတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။

ဆေးပညာအတန်းမှာ လူတစ်ရာလောက်တော့ ရှိတယ်။ သူတို့ အားလုံး အစိမ်းရောင် ရှေ့ဖုံးခါးစည်းတွေ ဝတ်ထားပြီး မှတ်စုတွေ ရေးနေကြ တယ်။ ဒေါက်တာ မေးလ်က ကျွန်တော့်ကို စင်ပေါ်မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး နဲ့ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရေကရားတစ်လုံးနဲ့ ရေတစ်ခွက် ချထားတယ်။ သူက ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ စကားတွေချည်း ပြောနေ ပေမယ့် သိပ်မကြာခင် ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောနေမှန်း ရိပ်မိလာတယ်။ ဒေါက်တာ မေးလ်က အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ‘Idiot Savant ဆိုတာ...’ လို့ ထအော်တော့ လူတိုင်းက ကျွန်တော့်ဘက် လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ သူက...

‘နက်တိုင်လည်စည်းကို မချည်တတ်သလို ဖိနပ်ကြိုးတောင် ကိုယ့်ဘာသာ မချည်တတ်ကြဘူး။ စိတ်အခြေအနေဟာ ခြောက်နှစ်ကနေ ဆယ်နှစ်သားလောက်အတွင်းက တက်မလာတတ်ဘူး။ အခုကွေ့မှာဆိုရင် ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ အင်း...၊ လူချောလူလှကလေးပဲ’ လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့် ကို လှမ်းပြေးပြတယ်။

သူပြုံးတာကြီးကို ကျွန်တော် လုံးဝ သဘောမကျဘူး။ စိတ်ကျဉ်း ကျပ်လာသလိုလည်း ခံစားရတယ် ထင်တာပဲ။ ဒေါက်တာ မေးလ်က...

‘စိတ်ပညာရှုထောင့်ကတော့...၊ Idiot Savant တစ်ယောက်မှာ ရှားရှားပါးပါး ထက်မြက်တဲ့ စွမ်းရည်တွေ ရှိနေတတ်တယ်။ ဒါကို ဟောဒီက ဖောရက်စ်က သက်သေပြလိမ့်မယ်။ မင်းတို့အတွက် သိပ်ခက်ပါတယ်ဆိုတဲ့

အဆင့်မြင့်သင်္ချာ ညီမျှခြင်းပုစ္ဆာတွေကို တစ်ထိုင်တည်း ဖြေရှင်းနိုင်တယ်။ ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဂီတသင်္ကေတတွေကို ဘီသိုဗင်တို့၊ လစ်ဇ်တို့လို လွယ်လွယ် လေးနဲ့ နားလည်နိုင်တယ်။ အဲဒါ Idiot Savant ပဲ' လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို လက်ဝါးတစ်ဖက်နဲ့ ယမ်းပြတယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပြရမှန်း မသိပေမယ့် ဒေါက်တာ မေးလ်က ဘာဂျာနယ် တစ်ခုခု မှတ်ပြပါလို့ ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာဂျာနယ် ဆွဲထုတ်ပြီး ပီတာ၊ ပေါလ်နဲ့ မေရီတို့ရဲ့ Puff the Magic Dragon တေးသွားကို မှတ်ပြလိုက်တယ်။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ထိုင်ကြည့်နေကြတယ်။ သီချင်းဆုံးသွား တဲ့အထိ သူတို့က လက်ခုပ်တောင် ထမတီးဘဲ ကြည့်ပဲ ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီတော့ သီချင်းကို သူတို့ မကြိုက်ကြဘူးနဲ့ တူပါရဲ့လို့ ယူဆလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မတ်တပ်ထရပ်ပြီး

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွား လိုက်တယ်။ သူတို့ ခေါ်လို့လည်း လာရ၊ ခိုင်းတာလည်း လုပ်ပြရသေးတယ် သောက်ကျိုးနည်း။

ကျန်တဲ့ ကျောင်းတက်ချိန် ကာလမှာတော့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စနှစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ပထမတစ်ခုက အမျိုးသားကောလိပ် ဘောလုံးအသင်း ဗိုလ်လုပွဲမှာ အနိုင်ရအောင် လုပ်ရမှာမို့ အောရင့်ချ်ဘိုးပြိုင်ပွဲအထိ တက် အောင် ကစားရမယ်။ ဒုတိယတစ်ခုကတော့ ဂျင်နီနဲ့ ဘင်ဂျီသမား မရှင်း မရှင်း ဖြစ်တာကို ကျွန်တော် သိသွားတာပဲ။

တစ်နေ့ တက္ကသိုလ်က အဆောင်တစ်ခုမှာ ကျောင်းသားပါတီ လုပ်ကြတယ်။ ညနေတုန်းက အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာမို့ ရေငတ် နေတာနဲ့ ကျွန်တော်က အရည်တွေချည်း လှိမ့်သောက်ပစ်လိုက်တယ်။ အိပ်ဆောင်ကနေ လမ်းလေးငါးခြောက်ထိပ် အကွာလောက်မှာ စတိုးဆိုင် လေးတစ်ခု ရှိတယ်။ မေမေ့လို သံပရာရည် စမ်းဖျော်ကြည့်ချင်တာနဲ့ အဲဒီဆိုင်ကို လမ်းလျှောက်သွားပြီး သံပရာသီးနဲ့ သကြားသွားဝယ်တယ်။ ကောင်တာ နောက်မှာ မျက်လုံးစွေနေတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အလစ်သုတ်သမားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ လိုက်ကြည့်နေ တယ်။ ကျွန်တော် သံပရာသီး လိုက်ရှာနေတုန်း သူက ‘ဘာကူညီပေးရမလဲ’

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

လို့ လာမေးတယ်။ ကျွန်တော်က ‘သံပရာသီး လိုချင်လို့ခင်ဗျ’ လို့ ပြောတော့ သံပရာသီး မရှိဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ‘ဒါဆို သံပရာ သီးကော ရှိသလား’ လို့ မေးကြည့်တယ်။ သံပရာသီးနဲ့လည်း အရည်ဖျော် သောက်လို့ ရတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သံပရာသီးလည်း မရှိပြန်ဘူး။ လိမ္မော်သီးလည်း မရှိ၊ ဘာအသီးမှ မရှိဘူး။ စတိုးဆိုင်ကော ဟုတ်ရဲ့လား မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဆိုင်ထဲမှာ တစ်နာရီလောက် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက် ကြည့်နေတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးလည်း စိတ်တိုလာတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ‘မင်း ဘာမှ မဝယ်ဘူး မဟုတ်လား’ လို့ လှမ်းမေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စင်ပေါ်ကနေ မက်မွန်သီး တစ်ဘူးရယ်၊ သကြားရယ် ယူလိုက်တယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာ မရှိတော့လည်း ရှိတဲ့ မက်မွန်သီးကိုပဲ အရည်ဖျော်သောက်ရ တော့မှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က ဖျော်ရည် သိပ်သောက်ချင်နေတာကိုး။

မြေအောက်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ မက်မွန်သီးဘူးကို ဓားနဲ့ဖွင့်ပြီး ဖောက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြေအိတ်တစ်ဖက်ထဲ မက်မွန်သီးတွေ ထည့်ပြီး ကရားတစ်လုံးထဲ အရည်ညှစ်ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ သကြားရယ်၊ ရေရယ် ထည့်မွှေတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ...၊ ဖျော်ရည်က သံပရာရည်လို အရသာလည်း မထွက်၊ မက်မွန်သီးအရသာလည်း မထွက်ဘဲ ခြေအိတ်ပူပူနွေးနွေးကြီးရဲ့ အရသာနဲ့ ပိုတူတယ်။

ညခုနစ်နာရီထိုးတော့ ပါတီလုပ်တဲ့ အဆောင်ကို သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် ဂျင်နီနဲ့ ဘင်ဂျို ကောင်ကို ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး။ အနားတွေတဲ့သူကို မေးကြည့်တော့လည်း မသိဘူးဆိုတာနဲ့ လေကောင်းလေသန့် ရှူရအောင်ဆိုပြီး ကားပါကင်ဘက် ထွက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ဂျင်နီကားကို ကျွန်တော် တွေ့တော့ သူဒီကို ရောက်နေလောက်ပြီလို့ တွေးမိတယ်။ ကားပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ထား တော့ အထဲကို ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ ရုတ်တရက် ဂျင်နီများ ကားထဲမှာ ပိတ်မိပြီး ထွက်မရ၊ ပြုမရ ဖြစ်နေလို့လားလို့ အတွေးဝင်လာတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် အဆိပ်ငွေ့တွေဘာတွေ ရှူမိပြီး မေ့လဲနေသလား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲကို ကုန်းကြည့်လိုက်တယ်။ တံခါးပွင့်သွားတော့ ကားအတွင်းမီးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာတယ်။

ဂျင်နီက ကားနောက်ခန်းက ထိုင်ခုံမှာ လှဲနေတယ်။ အပေါ် အင်္ကျီက အောက်လျှောကျနေပြီး အောက်က ဂါဝန်က အပေါ်တက်နေ

တယ်၊ ဘင်ဂျီသမားက သူ့အပေါ်မှာ။ ဂျင်နီက ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်တုန်းကလိုမျိုး စူးစူးဝါးဝါး ထအော်ပြီး ခြေကားရား လက်ကား ရားနဲ့ ရုန်းတယ်။ ရုတ်တရက် စိတ်ထဲမှာ ဂျင်နီတော့ မတော်မတရားပြု ကျင့်ခံနေရတာ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဘင်ဂျီသမားကို ကုပ်ကနေ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ကားအပြင်ဘက်ကို ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပါလာတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင် ဂျင်နီကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်နေလို့ မရတော့ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်က မှားသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာတုန်း။ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ပြောပြရင် ယုံမှားတောင် မဟုတ်ဘူး။ ဘင်ဂျီ ကောင်ရော သူကပါ ကျွန်တော့်ကို ဆဲလိုက်ကြတာဗျာ၊ ဂျင်နီက အင်္ကျီ ပြင်ဝတ်နေရင်းက ‘ဖောရက်စ်...၊ နင်တော့လား’ လို့ ကြိမ်းပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ဘင်ဂျီသမားကလည်း သူ့ဘင်ဂျီကြီး ကောက်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

အဲဒီက စပြီး ကျွန်တော့်ကို သူတို့ဂီတအဖွဲ့ထဲ ထပ်မခေါ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မြေအောက်ခန်းထဲ ပြန်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ခုထိ နားကို မလည်ဘူးဗျာ။ အဲဒီည နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘတ်ဘာက ကျွန်တော့်မြေအောက်ခန်းထဲမှာ မီးရောင်တွေလို့နဲ့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ ဆင်းလာတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ‘သေလိုက်ပါတော့ ဖောရက်စ်ရ၊ သူတို့က ချစ်ရည်လူးနေကြတာကွ’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုတော့ တွက်မိပါတယ်။ ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင် အဲဒီလိုကြီး မဖြစ်စေချင်ဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေ ရှိနေတော့လည်း ဘယ်ငြင်းလို့ ရပါ့မလဲ။ ဂျင်နီနဲ့ ဘင်ဂျီသမားတို့ကိစ္စကို သဘောပေါက်လာတော့ စိတ်နာသလိုလို၊ အံ့ဩ ရွံရှာမိသလိုလို တစ်မျိုးကြီး ခံစားရတယ်။ ဂျင်နီကလည်း ကျွန်တော့်လို လူစားကို ခေါင်းထဲတောင် ထည့်မှာမှ မဟုတ်ပဲ။ ဒီတော့ ဘောလုံးကစား တာကိုပဲ စိတ်နှစ်ထားလိုက်တော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့အသင်းက တစ်ရာသီ လုံး ရှုံးပွဲမရှိ အနိုင်ရတော့ အောရင်ချ်ဘိုးက အမျိုးသားဗိုလ်လုပွဲမှာ ကစားရဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ပြိုင်ဘက်အသင်းက နီဘရားစကားပြည်နယ်ကပေါ့။ သူတို့ ဘက်မှာလည်း ကျွန်တော့်အခန်းဖော် ကားတစ်လုံး လူမည်းတွေ ပါလာမှာပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ဖူးတဲ့ လူမည်းတွေက လူဖြူတွေထက်တောင် ပိုသဘော

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

ကောင်းတာမို့ စိတ်တော့ လုံးဝ မပူမိဘူး။

ဒီလိုနဲ့ မိုင်ယာမီမြို့မှာ ကျင်းပတဲ့ အော့ရင်ချီတိုးကစားပွဲကို ရောက်လာကြရော ဆိုပါတော့။ ကစားခါနီးတော့ နည်းပြ ဘရိုင်ယန်က လော့ကာခန်းထဲ လာပြီး...

‘နိုင်ချင်ရင် မီးကုန်ယမ်းကုန်သာ ကြိုးစားကြပေတော့၊ မဟုတ်ရင် ကွင်းထဲကနေ ကန်ထုတ်ပစ်မယ်’ လို့ ပြောတယ်။ ဘရိုင်ယန်က ကျွန်တော်တို့ကို နိုင်စေချင်တာကြောင့် ဒီကစားပွဲက တော်တော် အရေးကြီးတယ်။

ပွဲစတော့ ဘောလုံးက ကျွန်တော့်ဆီ တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာတာနဲ့ လေထဲမှာတင် ဆွဲဖမ်းပြီး နီဘရားစကားအုပ်စုဆီ ပြေးတော့တာပဲ။ သူတို့ လူစုထဲမှာ ပေါင်ငါးရာလောက် ရှိတဲ့ လူမည်းတွေရော၊ လူဖြူတွေရော အစုံပဲ။ တစ်ညနေလုံး ကစားရပေမယ့် ပွဲချိန်တစ်ဝက်လောက်အထိ သူတို့က ၂၈-၇ မှတ်နဲ့ ဦးဆောင်နေတာမို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး မျက်နှာမကောင်းကြဘူး။ အဝတ်အစားလဲခန်းထဲမှာ ခဏနားကြတဲ့အခါ ဘရိုင်ယန်က သူမျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတော့သလိုမျိုး ခေါင်းတခါခါပဲ လုပ်နေတယ်။ နောက်တော့ သူက သင်ပုန်းပေါ်မှာ မြေဖြူနဲ့ ပုံဆွဲပြရင်း တိုက်စစ်မှူးစနိပ်နဲ့ တခြားသူတွေကို တစ်ခုခု ညွှန်ကြားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဟောခန်းမထဲ လိုက်ခဲ့ခိုင်းတယ်။ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ပြီး...

‘ဒီမယ် ဖောရက်စ်၊ ဒီကောင်တွေကို ငါတို့ တားမှ ဖြစ်တော့မယ်’ လို့ ပြောတယ်။ သူ့နှာမှုတ်လိုက်တဲ့ လေပူပူနွေးနွေးက ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို လာထိတယ်။ သူက...

‘တစ်နှစ်လုံးလုံး မင်းကို ဘောလုံးဖမ်းပြီး ပြေးရမယ့် ကစားကွက်တွေ လျှို့ဝှက်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးထားတယ် ဖောရက်စ်...’ ဒါကို မင်းလည်း ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အခု ဒုတိယပွဲစဉ်မှာ ငါတို့တစ်တွေက နီဘရားစကားက ကောင်တွေကို အနိုင်ရမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါက မင်းအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ် ကောင်လေး။ ကဲ ဒီတော့ အခု သားရဲတစ်ကောင်လို ပြေးဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့’ လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အချိန်ကျလာတော့ ကစားကွင်းထဲ ပြန်သွားကြတယ်။ လူတိုင်းက ဟေးဟေးဟားဟားနဲ့ အော်ဟစ်အားပေးနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပခုံးပေါ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး

တစ်ခု တင်ပေးလိုက်သလိုမျိုး မသက်မသာ ခံစားရတယ်။ ပွဲစတော့ ဘောလုံးကို ကျွန်တော်တို့ စရတယ်။ တိုက်စစ်မှူး စနိပ်က လူအုပ်ထဲ ကနေ...

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဖောရက်စ်ဆီ ပေးလိုက်’ လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ‘မင်း ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ပြေးရမှာ၊ ပြီးရင် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်၊ ဘောလုံးကို ဟောဟိုဆီ ယူသွား’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သူ ပြောသလို အတိအကျ လုပ်နိုင်ခဲ့လို့ ရုတ်တရက် ၂၈-၁၄ မှတ် ဖြစ် သွားတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်း ကစားနိုင်ခဲ့တယ်။ နီဘရားစကားက လူမည်းတွေရော၊ လူဖြူတွေရော ခွေးရူးတွေလို ဟိုဘက် ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်ပြေးလိုက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်သမျှကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေ ရတယ်။ သူတို့မှာလည်း သူတို့့့့က်ဖဲနဲ့သူတို့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ဟိုဘက် ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်ပြေးလိုက် လုပ်တဲ့ ကစားကွက်လားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဘောလုံးဖမ်းတာ ကြည့်ပြီး သူတို့က တစ်ခုခုကို အံ့အားသင့် နေကြပုံပဲ။ ကျွန်တော် လေးငါးကြိမ်လောက် ဘောလုံးဖမ်းပြီးတဲ့နောက် အမှတ်က ၂၈-၂၁ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ဘက်က လူနှစ် ယောက်က ကျွန်တော့်နောက်ကို စလိုက်တယ်။ ပစ်မှတ်ပြောင်းသွားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဝှင်းဟာ စနိပ်ဆီက ဘောလုံးကို လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် ဖမ်းလို့ ရသွားတယ်။ ဝှင်းတည်ပေးတဲ့ ဘောလုံးကို ဝီဆဲလ်က ဂိုးသွင်းလိုက်နိုင်လို့ ရမှတ်က ၂၉-၂၄ အထိ တက်လာတယ်။ စည်းဝိုင်း အပြင်က ဘရိုင်ယန်က ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး...

‘ဖောရက်စ်...၊ မင်းဘာသာ ရူးချင်ရူး မရူးချင်နေ၊ ဘောလုံးကိုသာ ရအောင် ဖမ်း၊ နောက်ထပ် တစ်ခါပဲ ဖမ်းစရာ လိုတော့တာ၊ ဒါကို ရ အောင် လုပ်ပြီးရင် မင်း လိုချင်တာသာ ပြော၊ သမ္မတကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင်တောင် ရအောင် လုပ်ပေးမယ်ကွာ’ လို့ ခွေးကလေး တစ်ကောင်ကို နှစ်သိမ့်သလိုမျိုး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုတ်ပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကစားပွဲထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားတယ်။

စနိပ်က ဘောလုံးကို ကျွန်တော့်ဆီ ပေးမယောင် လုပ်ပြီး ဟိုဘက် က နီဘရားစကားနှစ်ကောင်ကို အာရုံလွှဲဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ဆီ ဝင်လုံးတာမို့ သူတို့့့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေ ပိပြီး ပက်လက်လန်

လင်းခန့် (မြန်မာပြန်)

လဲကျသွားတယ်။ ဖေဖေ ငှက်ပျောသီး ကုန်သေတ္တာ ပိတ်တုန်းက ဒီလိုမျိုးပဲ နေမှာလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်း ထပြီး လူအုပ်ထဲ ပြန်ဝင်ရတာပေါ့။ စနိပ်က

‘ဖောရက်စ်...၊ ငါ့ ဂွင်းကို ပေးမလိုလို့နဲ့ မင်းဆီ ဘောလုံးလှမ်း ပစ်လိုက်မယ်။ မင်းက ကော်နာဘက်ဆီ ယူပြီး ပြေး၊ ပြီးရင် ဟောဟိုနားကို လှည့်ထွက်သွားချေ’ လို့ မှာတယ်။ စနိပ်ရဲ့ မျက်လုံးက ကျားတစ်ကောင်လို ခက်ထန်နေတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်။

စနိပ်က ဘောလုံးကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကွင်းလယ်က ဂိုးတိုင်ဆီ ပြေးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် ဗလကြီး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆီ ခုန်ပျံပြီး ဝင်ဖျက်တယ်။ လူမည်းတွေရော၊ လူဖြူတွေရောပါတဲ့ နီဘရာစကားအကုန်လုံး ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလုံးကြ တာကြောင့် ကျွန်တော် လဲကျသွားတယ်။ နိုင်ခါနီးတော့မှ သွားရော။ ကျွန်တော် ကုန်းရုန်းထကြည့်တော့ စနိပ်ရော ကျန်တဲ့လူတွေ အကုန် နောက်ဆုံးကစားကွက်အနေနဲ့ တန်းစီနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်နေရာ ပြန်ယူပြီးတော့ စနိပ်က အချက်ပြတယ်။ ကျွန်တော် ပြေးလာတဲ့အချိန်မှာပဲ သူက ဘောလုံးကို ရုတ်တရက် ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ်ကနေ ပေနစ်ဆယ်လောက် ကျော်ပစ်လိုက်တယ်။ ကြည့်ရတာ အချိန်က နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့်ပဲ ကျန်တော့တာမို့ နာရီကို ရပ်သွားအောင်များ လှမ်းပေါက်ထည့်လိုက်သလား မသိပါဘူး။

ကံဆိုးတာက စနိပ် အာရုံ ထွေသွားတာ။ ဧကန္တ သူက ဘောလုံး သုံးခါကျပဲ ရှိသေးတယ်လို့များ ထင်နေလား မသိဘူး။ တကယ်တော့ လေးခါကျ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတစ်ခေါက်က နောက်ဆုံးပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှုံးသွားတာပေါ့။ ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ ဒီဘောလုံးပွဲကို ဂျင်နီများ ကြည့်နေဦးမလားလို့ တွေးမိတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့သာ နိုင်ခဲ့ရင် သူက ကျွန်တော့်အမှားကို ခွင့်လွှတ်ကောင်း ခွင့်လွှတ်မယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်မှ မနိုင်ပဲ။ နည်းပြ ဘရိုင်ယန်လည်း တော်တော် စိတ်ပျက်သွားပုံ ရတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အမှန်တရားကို လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက် ရပုံပဲ။ သူက...

‘အေးလေ...၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်တစ်နှစ် ရှိသေးတာပဲ’
လို့တော့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နောက်တစ်နှစ်
ထပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ နောက်မှ သိရတယ်။

လင်းခန့်

အမည်ရင်းမှာ ဝေယံဖြိုးဖြစ်သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် အဖ ဦးတင်မောင်ဝင်း၊ အမိ ဒေါ်သန်းသန်းဆွေတို့မှ ဖျာပုံခရိုင်၊ ကျိုက်လတ် မြို့နယ်တွင် မွေးဖွားသည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ကျိုက်လတ်မြို့၊ အမှတ် (၂) အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းမှ အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် မအူပင်ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှ B.C.Tech ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျော်စွာ(ဆေး-၂)၊ ကောင်းမြတ် လွန်းသော် တို့နှင့်အတူ “ကမ္ဘာကျော်တို့၏ ဝတ္ထုတိုများ”စာအုပ်တွင် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ပထမဆုံး ဘာသာပြန် ဝတ္ထုအဖြစ် Patrick Ness ၏ A Monster's Call ကို “သစ်မိစ္ဆာ ခေါ်သံ”အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ Patrick Suskind ၏ Perfume ကို “ရေမွှေး”အမည်ဖြင့်လည်းကောင်းထုတ်ဝေခဲ့သည်။

